

Lilac

1

Moeundal

เขียน

aftereve

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

‘การไม่มีโรคคือลาภอันประเสริฐ’

คงไม่มีใครเข้าใจคำกล่าวนี้ได้ดีไปกว่า ‘ผม’ ที่เข้ามาอยู่ในร่างของ ‘ซอชิงวอน’ แล้ว เพราะตัวละครอื่นทะลุมิติเข้าไปต่อสู้อยู่กับเนื้อเรื่อง แต่สงครามของซอชิงวอนกลับพ่วงมาด้วยร่างกายที่เจ็บป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุ

ราวกับจะปฏิเสธว่า เขาไม่ควรอยู่ที่นี้...

ชะตาชีวิตตามเนื้อเรื่องก็รันทด ร่างกายก็ปฏิเสธการมีอยู่ทางเลือกที่ดีที่สุดคงหนีไม่พ้นการชวนขวายหาทางกลับโลกเดิม

ไม่เข้าสังคม ไม่ผูกพันกับใคร ทางเดียวที่จะกลับบ้านได้คือมุ่งไปหาแทซองเจ

โลกความจริง โลกนิยาย ความทรงจำที่เลือนหาย ความทรงจำที่ไม่คุ้นเคย ความฝัน ความหวัง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนคลุมเครือ มีเพียงสิ่งเดียวที่ชัดเจน

แทซองเจ...จะพาผมกลับบ้าน

ด้วยรัก

Lilac

Trigger warning

Abusive relationship

Alcoholism

Anesthetics

Anxiety

Aphrodisiacs

Attempted rape

Blood

Brainwashing

Coercion

Corpse

Depression

Domestic violence

Gaslighting

Isolation

Imprison

Kidnapping

Mental illness

Manipulation

Major character death

PTSD

Suicidal thought

Sexually explicit scenes

Stalking

Starvation

1. เรื่องที่ไม่เป็นจริง

ท่ามกลางพิธีจบการศึกษาอันครึกครื้น มีมดตัวหนึ่งหงายท้องตายอยู่ใต้เท้าของผม มันคงกำลังเดินทางมาจากที่ไกลแสนไกล เพื่อกลับรัง ทว่าดันมาถูกเหยียบตายแบบนี้ ช่างน่าเศร้าจริงๆ

“ซึ่งวอนลูก รีบมาถ่ายรูปตรงนี้ แล้วไปถ่ายกับเพื่อนๆ ต่อสิ พวกเขารอกันอยู่นะ”

ระหว่างกำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อย พ่อของ ‘ซอซึ่งวอน’ ก็จับไหล่ของผมอย่างแผ่วเบา พูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเต็มไปด้วยความเอ็นดู สายตาของท่านแสดงออกถึงความรักและห่วงหวนลูกชายของตนมาก แม่เองก็เช่นกัน ความอบอุ่นและอ่อนโยนนั่นมากเกินไปจนผมอึดอัดและทำตัวไม่ถูก จึงทำเป็นไม่สนใจ เพราะไม่คุ้นเคยกับความรักแบบนี้

“ซอชิงวอน รีบมาเร็ว เหลือนายคนเดียวแล้ว”

ทันทีที่หันไปมอง ผมก็สบตากับเพื่อนๆ ของซอชิงวอน ที่มองมาอย่างรอคอย ใบหน้าแดงก่ำเปื้อนรอยยิ้มนั้นดูมีความสุขเหมือนเด็กๆ นัยน์ตาไร้เดียงสาแสดงความตื่นเต้นที่จะได้หลุดพ้นจากโรงเรียนแห่งนี้ แม้มีความกังวลปะปนอยู่บ้าง แต่ท่าทางเปี่ยมสุขนั้นทำเอาผมคลื่อนไหวได้ เพราะรู้ว่าผมกับคนพวกนั้นไม่ได้อยู่ในสถานะเดียวกัน

ผมกับพวกเขาไม่เหมือนกัน เพราะผมไม่ใช่คนที่นี่ จริงๆ คงต้องบอกว่า ผมไม่ใช่คนของโลกใบนี้ด้วยซ้ำ

วันหนึ่งในปีที่แล้ว ผมได้กลายเป็นคนอื่นโดยไม่ทันตั้งตัว ซึ่งคนคนนั้นก็คือตัวละคร ‘ซอชิงวอน’ ในนิยาย...

ผมยังจำวันแรกที่ลืมตาขึ้นมาในโลกที่น่าเหลือเชื่อนี้ได้ดี ถึงตอนนั้นจะมึนงงมากแค่ไหนก็ไม่สามารถลืมความตกใจนั้นไปได้ง่ายๆ การที่จู่ๆ ก็เข้ามาอยู่ในบ้านที่ไม่คุ้นเคยและถูกรายล้อมไปด้วยคนแปลกหน้า ทำเอาผมรู้สึกสับสนจนแพนิค¹ สะบัดมือ

¹ Panic หมายถึง อาการตกใจหรือตื่นตระหนกอย่างรุนแรงในระยะเวลานั้นๆ มักเกิดขึ้นจากความกลัว ความกังวล หรือสถานการณ์ที่กระตุ้นความรู้สึกฉับพลัน

ของพวกเขาที่กอดปลอบผมให้สงบลงออกจากตัวด้วยความหวาดกลัวและตั้งท่าจะวิ่งหนี

แม้ตอนนั้นจะปวดหัวมากแค่ไหน ผมก็ไม่มีเวลาไปสนใจความผิดปกติต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายนัก แต่เมื่อลู่ๆ ตาก็เห็นแต่ความมืด นั่นจึงทำให้ผมต้องกลับมาสนใจในที่สุด

ใช่แล้ว ตัวตนเดิมของเจ้าของชื่อนี้ หากอารมณ์เสียหรือแค่รู้สึกไม่ดีขึ้นมานิดหน่อย ร่างกายที่น่ารำคาญก็จะมีปฏิกิริยาตอบสนองทันที ผมที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยจึงได้แต่ร้องตะโกนอย่างเสียขวัญว่าที่นี่ที่ไหน ผมเป็นใคร ทั้งยังเอาแต่ถามว่าพวกคุณกำลังทำอะไรกับผมอยู่อย่างนั้นซ้ำๆ

ถึงจะยังไม่เข้าใจอะไรนัก แต่เมื่อมองในมุมของคนพวกนั้น การส่งตัวผมเข้าโรงพยาบาลจิตเวชทันทีก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ผมจึงล้มเลิกความคิดที่จะหนี แล้วปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็รู้ตัวว่า ที่นี่คือโลกในนิยายที่น้องสาวแนะนำให้ลองอ่าน

แต่ผมไม่รู้เลยว่ามันจะลำบากขนาดนี้...การอยู่ในร่างกายนี้ช่างเจ็บปวด คงเป็นเพราะจิตวิญญาณของผมกับร่างนี้ยังเข้ากันได้ไม่ดี อาการต่างๆ ที่ไม่มีใครรู้ว่ามาจากอะไรนั้นได้รับการ

วินิจฉัยจากหมอชื่อดังหลายต่อหลายท่านเหมือนกันว่าผมป่วยเป็นโรคจิตเวช ไม่ก็โรคที่รักษาไม่หายตั้งแต่อายุน้อย

ด้วยเหตุนี้เอง พ่อกับแม่ของซอซึงวอนจึงร้องไห้ทุกวัน สำหรับพวกท่านคงเหมือนมีฟ้าผ่าลงมาในวันที่ห้องฟ้าแจ่มใส ลูกชายคนโตสูญเสียความทรงจำไปอย่างไม่ทันตั้งตัว อาการดินพาล่านรวงกับดั่งถูกพลิกตัวและร้องบอกว่ามองไม่เห็นท่าทางสติแตกพร้อมทั้งไฉนเป็นเลือดนั้นคงทำให้พวกเขาช็อกพอสมควร

ผมเริ่มพอใจกับชีวิตของตัวเองในตอนนี้แล้ว ถึงแม้ว่าชีวิตของซอซึงวอนจะดูน่าอิจฉา แต่ผมไม่รู้สึกรูปแบบนั้นเลยสักนิด ทั้งยังคิดจะใช้ชีวิตต่อไปโดยไม่สนใจและไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่สมบูรณ์แบบของร่างกายนี้

ดังนั้นผมจึงยอมแพ้ต่อทุกอย่าง เลิกผลักดันคนอื่นออกไปในยามที่เจ็บปวด ยอมใช้ชีวิตในร่างกายที่หากรู้สึกเครียดเลือดกำเดาจะไหล ปวดหัวจนทรมาน และสุดท้ายก็จะเป็นเลือด

ถึงแม้ว่าผมจะปรับตัวเข้ากับชีวิตที่วุ่นวายนี้ได้แล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าผมจะยอมแต่โดยดี เพราะแบบนี้ผมจึงแสวงยอมรับเรื่องราวนี้ แล้วอยู่ต่อไปในฐานะคนความจำเสื่อม

ตั้งใจทำตัวให้ไม่สมกับเป็น ‘ซอชิงวอน’ แม้ครอบครัวและคนรอบตัวของเขาจะดูเศร้ามาก แต่ก็พยายามไม่แสดงออกมาให้เห็น ช่างเป็นคนดีกันจริงๆ

นอกจากนั้น ผมยังต้องไปโรงเรียนด้วย แม้การใช้ชีวิตแทนคนอื่นจะไม่ได้เหน้อยอย่างที่คิด แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้หมายความว่าารู้สึกโอเคกับเรื่องพวกนี้ การต้องรักษาความสงบสุขที่ผมไม่ต้องการในโลกที่ไม่เป็นจริงนับว่าเป็นเรื่องน่าอึดอัดเหลือเกิน

แค่นี้ก็แทบเกินกำลังแล้ว แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ความทรงจำของผมยังเริ่มเลือนหายไปตามกาลเวลาอีก ดีแค่ไหนแล้วที่ผมไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน ชื่อจริงๆ ของผมคืออะไรผมก็จำไม่ได้แล้ว หน้าตาเป็นแบบไหน แล้วคนในครอบครัวละ ชีวิตของผมเริ่มพังทลายลงอย่างไม่อาจขัดขึ้น

หากความทรงจำเดิมของผมหายไปทั้งหมด สุดท้ายแล้วผมคงกลายเป็นซอชิงวอนอย่างเลียงไม่ได้ ผมกลัวว่าตัวตนของตัวเองจะถูกอะไรบางอย่างกลืนกินไป เห็นได้ชัดเลยว่าโลกที่โหดร้ายใบนี้เกลียดชังผมมากขนาดไหนถึงได้แย่งทุกอย่างจากผมไปจนหมด

อยากกลับบ้านซะมด

ขณะกำลังเหม่อมองไปข้างหน้าอย่างเศร้าสร้อยก็รู้สึกถึงสายตาที่มองมา พอหันไปก็สบตากับซอซึ่งจุนพอดิบพอดี้เด็กคนนั้นสะดุ้งด้วยความตกใจก่อนจะรีบหันหน้าหนีไป ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องที่เคยดี แต่จู่ๆ พี่ชายก็เปลี่ยนไป จะรู้สึกไม่คุ้นเคยขนาดไหนกัน เพราะความจำเลื่อมทำให้เกิดช่องว่างที่ยากจะอธิบายขึ้นมาคงจะสับสนน่าดู ถึงแม้จะรู้สึกผิดแต่ก็ไม่ใช้ความผิดของผมสักหน่อย

“ซิงวอน เป็นอะไรไปลูก”

ผมยังไม่ทันได้ตอบอะไร พ่อของซอซิงวอนก็พูดอย่างนุ่มนวลออกมาอีกพลางสำรวจสีหน้าของผมไปด้วย ได้โปรดอย่ามองกันด้วยสายตาแบบนั้นเลย ผมไม่ใช่ลูกชายของคุณสักหน่อย ช่วงขณะหนึ่งผมอยากจะร้องตะโกนออกไปแบบนั้นแต่อดทนเอาไว้เหมือนทุกครั้ง ผมไม่ได้ทำอะไรไม่ดี และก็ไม่ใช่ความผิดของผมเลยด้วยซ้ำ แต่ความรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณกดทับเอาไว้จนหายใจไม่ออก

“ซิงวอน โอเคไหม”

ถึงอยากจะตอบกลับไปว่าไม่เป็นไร แต่จู่ๆ ภาพตรงหน้าก็หมุนตัวจนเวียนหัว เริ่มแน่นหน้าอกและหายใจติดขัด

“ซิงวอน มองหน้าแม่หน่อย เป็นอะไรไป หืม?”

เวียนหัวอีกแล้วหรอ จะอ้วกใหม่ ไปนั่งพักกันสักหน่อยใหม่จ๊ะ”

ผมกำช่อดอกไม้ที่ถืออยู่ในมือแน่นก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธครอบครัวที่กำลังแสดงความเป็นห่วงผมอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ครอบครัวที่แท้จริงของผม โรงเรียนแห่งนี้ คนพวกนั้นที่บอกว่า เป็นเพื่อนของผมด้วยเช่นกัน ปลอม ของปลอม สำหรับผมแล้ว โลกใบนี้เป็นของปลอมทั้งหมด สูดหายใจแล้วมันก็เป็นเพียงแค่เศษกระดาษเท่านั้น ถึงแม้จะเห็นกับตาว่าทุกคนมีชีวิตและลมหายใจ แต่พวกเขาก็เป็นเพียงแค่คนที่อยู่ในโลกที่ถูกสร้างขึ้นมาจากตัวอักษรเท่านั้น ที่ที่ผมอยู่ตอนนี้ไม่ใช่โลกแห่งความจริง

ผ่านมาแล้วหนึ่งปี ตั้งแต่น้องสาวของผมบอกให้ลองอ่านนิยายเล่มนี้ดูสักครั้ง เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ซึ่งมันน่าเบื่อจริงๆ ตามเนื้อเรื่อง ตัวประกอบ ‘ซอชิงวอน’ ยังไม่ถึงคิวปรากฏตัวในนิยาย ผมจึงกำลังรอคอย และดูเหมือนว่าช่วงเวลานั้นจะมาถึงแล้ว

ในที่สุดก็เหลือเวลาอีกแค่ไม่กี่เดือนแล้วที่ซอชิงวอนจะเริ่มมีบทบาท ผมกำมือแน่นด้วยความกระวนกระวายใจ แม้รอคอยมาตลอด ทว่าเมื่อรู้ว่าช่วงเวลาอันใกล้จะเริ่มขึ้นแล้วกลับรู้สึก

อึดอัด เพราะรับรู้ถึงหนทางอันยาวไกลข้างหน้าจึงรู้สึกคอแห้งขึ้นมา แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ต้องทำให้ทุกอย่างเป็นไปตามกำหนด

สิ่งที่ผมปรารถนาคือจุดสิ้นสุด เมื่อตัวละครถึงจุดจบนิยายก็จะจบ มันเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะส่งผมกลับที่โลกใบเดิม แม้ไม่มั่นใจว่าวิธีนี้จะได้ผลไหม แต่หากนิยายจบแล้วผมยังจำเป็นต้องแสดงต่อไปอีกเหรอ เมื่อเวลานั้นมาถึง โลกที่โหดร้ายใบนี้จะส่งผมกลับไปแน่

กลับไปที่บ้านจริงๆ ของผม...

ปลายจมูกผมเปียกชื้นพร้อมกับรสคาวที่คลุ้งทั่วปลายลิ้น ทันใดนั้นโลกทั้งใบก็หมุนคว้าง ผมลืมตาขึ้นมาอีกครั้งท่ามกลางเสียงอื้ออึงก่อนจะพบกับใบหน้าจำนวนหนึ่งที่ก้มมามองด้วยความเป็นห่วง

ปัญหาคือผมมีนิสัยชอบจมอยู่กับความคิด การจะวูบล้มไปโดยไม่รู้ตัวนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ทว่าการมาเป็นนอกบ้านแบบนี้ถ้าเกิดหัวแตกขึ้นมาคงได้เป็นเรื่องใหญ่แน่ โชคดีที่ผมไม่ได้อยู่คนเดียว ยังไม่ทันจะบอกว่าไม่เป็นไร แม่ของซอชิงวอนก็พุดขึ้นมาอย่างใจเย็น

“ที่รัก คุณประคองหัวลูกไว้ก่อนนะ เดี่ยวเลือดจะไหลเลอะ”

ทุกคนเป็นห่วงผมจากใจจริง และเพราะได้รับความสนใจ ทั้งที่ไม่ต้องการแบบนี้...ผมจึงรู้สึกเหมือนเป็นตัวเอกขึ้นมา แต่ผมรู้อยู่แล้วว่าซอชิงวอนเป็นเพียงตัวประกอบที่จะถูกใช้เป็น เครื่องมือ และมีชะตากรรมที่เลวร้ายเพราะตัวเอกอย่าง ‘อูจิมิน’ ไม่ใช่ลิ เพราะ ‘แทซองเจ’ ต่างหาก

แทซองเจ มนุษย์ที่ไม่ชอบการคบค้าสมาคมกับคนอื่น ไอ้ชาติชั่วที่มีนิสัยโหดร้ายและรุนแรง คีลธรรมติดลบ เป็นไอ้บ้า ที่สามารถทำเรื่องที่คนปกติเขาไม่ทำกันได้อย่างไม่ลังเล ดูจากการปรากฏตัวครั้งแรกในนิยาย ผมได้นิยามตัวละคร ‘แทซองเจ’ ไว้อย่างนั้น

เพราะผมคิดว่าหมอนั้นทำเกินไปเลยจำได้แม่น ชีวิต ที่ปกติสุขของซอชิงวอนต้องตกต่ำลงเพราะแทซองเจ หากเป็น เช่นนั้น เพื่อความปลอดภัยของผมที่เข้ามาอยู่ในร่างของซอชิงวอน แค่อูจิมินให้ห่างจากแทซองเจก็พอแล้วใช่ไหม

ทว่าผมกลับรู้สึกขัดแย้งอัดแน่นในอกจนแทบจะระเบิด ออกมา แม้ว่าตัวผมเองก็ไม่รู้ว่าอะไรที่ทำให้รู้สึกกระสับกระส่าย แบบนี้ คงต้องคิดดูให้ดีอีกครั้ง และแม้เป็นเพียงสัญชาตญาณ แต่ผมกลับรู้สึกว่าไม่ควรลองทำแบบนั้น

ถึงจะเป็นแค่ลางสังหรณ์ที่ไม่มีมูล แต่ตอนนี้ผมอยู่ในโลกนิยาย เพราะฉะนั้นมันจะต้องมีเหตุผลอะไรซ่อนอยู่แน่ๆ ผมจะเชื่อตัวเองแล้วไม่หวั่นไหวเหมือนเหตุของเจตุน เพราะสิ่งเดียวที่ผมต้องการคือกลับไปโลกใบเดิมเท่านั้น ดังนั้นลางสังหรณ์จะต้องไม่ผิดแน่

ผมปฏิเสธที่จะไปโรงพยาบาลและเดินทางกลับบ้านที่ไม่คุ้นเคย หลบหนีสายตาที่มองมาด้วยความเป็นห่วง หวังว่าเวลาจะผ่านไปเร็วๆ เพราะตอนนี้ไม่ว่าที่ไหนก็รู้สึกประดักประเดิดไปหมด ให้ผมอยู่ตัวคนเดียวจะดีกว่า และโชคดีจริงๆ ที่บ้านกับมหาวิทยาลัยที่ผมกำลังจะไปอยู่ใกล้กันพอสมควร

2. บทนำ

เปิดเทอม

ตอนนี้เปิดเทอมแล้ว และเรื่องราวทั้งหมดก็ได้เริ่มต้นขึ้น
ผมเคยคิดว่าการได้ออกมาอยู่คนเดียวจะรู้สึกสบายใจกว่านี้
เสียอีก แต่คงเป็นเพราะใกล้ถึงช่วงปฐกฐตัวครั้งแรกด้วย
หรือเปล่า ผมถึงว่าวุ่นและหยุดคิดไร้สาระไม่ได้เลย ผมยังคง
ใช้ชีวิตไปกับคำคืนที่รู้สึกไม่คุ้นเคยในโลกนิยาย ตื่นเช้าออกไป
วิ่งที่สวนสาธารณะใกล้ๆ ราวกับเครื่องจักร กินข้าวไปตามปกติ
อย่างที่ต้องทำ และตอนนี้ผมกำลังนั่งดูหน้าตัวเองอย่าง
เหม่อลอยอยู่บนเตียง

ผมจะต้องได้เจอกับอูจิมินและทำความรู้จักกันแบบรุ่นพี่
รุ่นน้องทั่วไป ทั้งยังต้องรักษาความสัมพันธ์นั้นเอาไว้ สิ่งที

จำเป็นต้องทำในตอนนี่จึงเป็นการนียย้อนถึงเรื่องราวที่เคยอ่านมา แม้จะดูเป็นเรื่องง่ายๆ แต่หากทำไม่สำเร็จจะก็คงได้ใช้ชีวิตในร่างกายป่วยๆ นี่ไปจนตายแน่ เรื่องกลับไปโลกเดิมก็อย่าได้หวังเลย

“โอ้ย”

เล็บที่ยาวตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ชวนเข้าที่เปลือกตาจนรู้สึกแสบและไม่รู้ด้วยว่าชวนโดนตรงอื่นอีกหรือเปล่า ผมละมือจากใบหน้าแล้วลุกไปหาสมุดโน้ตที่วางกระจัดกระจายอยู่หัวเค้นสมองออกมาให้ได้มากที่สุด ก่อนสรุปใจความสำคัญของโครงเรื่อง เนื้อเรื่องที่ดำเนินไป และตัวละครที่ปรากฏขึ้น เพื่อให้ตัวเองไม่ลืมข้อมูลสำคัญ

แม้จะทบทวนซ้ำๆ จนจำได้ขึ้นใจแล้ว แต่ผมก็ยังอ่านโน้ตอีกเรื่อยๆ ศึกษาข้อมูลนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงขนาดสร้างภูเขาเล็กๆ จากกองปากกาที่ใช้จนหมึกหมดได้ ขนาดนี้แล้วไม่ต้องกังวลแล้วก็ได้ แต่ผมจะไม่หยุดจนกว่าจะมั่นใจ

หลังจากอ่านสิ่งที่เขียนไว้ทั้งหมดจบ ผมก็ลุกขึ้นช้าๆ ก่อนเดินไปนั่งตรงหน้าถังขยะแล้วฉีกกระดาษเป็นชิ้นๆ หากมีใครมาเห็นคงจะคิดว่ามันเป็นวิธีที่ยุ่งยาก แต่ด้วยนิสัยชอบเขียนเพื่อจำ ผมจึงเขียน เขียนเสร็จแล้วฉีกทิ้งแล้วก็เขียนใหม่วนไปเรื่อยๆ

และถ้าผมเกิดล้มขึ้นมา ก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไร เพราะผมทำเป็น
ไพล์เก็บแยกไว้ในแล็ปที่อบต่างหากอีกด้วย

“อ๊ะ เลือด...”

ผมรีบยกมือขึ้นปิดจมูกทันทีที่เห็นเลือดหยดลงบน
กระดาดที่ฉีกทิ้งไว้ แม้เลือดจะไหลออกมาเยอะแต่เดี๋ยวมัน
ก็หยุดไปเองโดยที่ไม่จำเป็นต้องทำอะไร ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ารำคาญ
จริงๆ ผมνωดขาที่เริ่มปวดแปลบขึ้นมาเป็นปกติ ยึดกล้ามเนื้อ
เล็กน้อยเพื่อไล่ความคิดไร้สาระออกไป ถ้าอยากหายเจ็บละก็
ต้องทำให้หัวโล่งเข้าไป ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องยากพอสมควร

หรือไม่ก็จดจ่ออยู่กับอะไรบางอย่างเพื่อรอให้อาการดีขึ้น
เช่น ออกกำลังกาย เล่นรูบิก แก้ปริศนา ทำหนังสือแบบฝึกหัด
ที่ตั้งกองไว้ตรงมุมห้อง ถึงวิธีพวกนี้จะไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด แต่
ก็พอจะช่วยได้นิดหน่อย และแม้ว่าตอนนี้จะยังเข้ามาก แต่การ
อยู่ในห้องต่อไปแบบนี้ก็คงไม่มีอะไรดีขึ้น ผมจึงเตรียมตัว
ออกไปเรียน

ปกติแล้วผมไม่ใช่พวกที่ชอบมองข้างทางเท่าไร ทว่า
ทิวทัศน์ระหว่างทางไปมหาวิทยาลัยนั้นกลับน่ามอง ไม่ว่าจะเป็น
ทางเดิน ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยก้อนเมฆกับแสงแดดอันอบอุ่น

อาคารและรูปปั้นของมหาวิทยาลัยที่สวยงาม เหล่านักศึกษาที่นั่งพูดคุยกันอยู่ใต้ร่มไม้เขียวขจี...

ภาพพวกนี้ไม่ต่างอะไรกับมหาวิทยาลัยที่ผมเรียนในโลกเดิมเลย ทุกอย่างดูสมจริงจนผมสับสนอยู่บ่อยๆ ว่าที่นี่ใช่โลกในนิยายแน่หรือ แต่เพราะรู้สึกถึงความแปลกแยกอยู่เสมอ สุดท้ายจึงสรุปกับตัวเองทุกครั้งว่าทั้งหมดนี้ไม่มีทางเป็นความจริงได้ หลังจากคิดแบบนั้นก็จะไม่รู้สึกสับสนมากนัก

โดยเฉพาะช่วงเวลานี้

“อีก...”

จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนจะอาเจียน ผมรีบยกมือปิดปากแล้วเดินไปนั่งลงบนม้านั่งใกล้ๆ ร่างกายที่ไม่ปกติแบบนี้ไม่มีทางเป็นความจริงได้แน่ ผมหยิบช็อกโกแลตชิ้นหนึ่งออกมาจากช่องกระเป๋า แล้วแกะกินพลางประมวลหายใจให้เป็นปกติ เพราะกินของหวานจะทำให้รู้สึกดีขึ้น ผมจึงพกช็อกโกแลตติดกระเป๋ามาเสมอ

ลมของฤดูใบไม้ผลิที่พัดผ่านแก้ม และม้านั่งที่อยู่ใต้ร่มไม้ทำให้รู้สึกเย็นขึ้นมา แต่ไม่ถึงขั้นหนาวจนทนไม่ไหว ผมนั่งอยู่ตรงนั้นไปเรื่อยๆ จนอาการคลื่นเหียนค่อยดีขึ้นจากรสหวานอมขม

ของซ็อกโกแลตที่กินเข้าไป ผมลုပ်พลาสติกห่อซ็อกโกแลตก่อนลุกขึ้นจากม้านั่ง

ผมเดินมาถึงห้องเรียนที่ยังปิดไฟมืดและเงียบสนิท เพราะขึ้นขอบความสงบแบบนี้อยู่แล้วจึงเดินไปนั่งที่โต๊ะตัวหนึ่งแล้วพุงลงนอนด้วยความสบายใจ ซุกใบหน้าเข้ากับแขนทั้งสองข้างหลับตาลงท่ามกลางห้องเรียนที่เงียบสงบไร้ผู้คน

เออละ ตอนนี่คงใกล้ถึงเวลาที่นักศึกษาคนอื่นจะมาแล้ว ในบรรดาคนพวกนั้นคงมีตัวหลักของนิยายอย่างอูจิมิน และคังมูฮยอนอยู่ด้วย ผมรู้สึกกระสับกระส่ายอีกครั้งจนมือเท้าเย็นเฉียบและเริ่มเวียนหัวจนไม่แน่ใจแล้วว่าเท้ายังวางอยู่บนพื้นหรือเปล่า

ผมขดตัวลงเพื่อไล่ความกลัว ทว่าในตอนนั้นเอง ใครบางคนก็สะกิดไหล่ของผมเบาๆ ถึงจะตกใจ แต่ผมทำเพียงกระดิกนิ้วตอบกลับอย่างไ้เร็วแรง พลันรู้สึกเหมือนมีคนมานั่งข้างๆ ... แล้วบรรยากาศโดยรอบก็เริ่มอีกทีก็กขึ้นมา จนกระทั่งผ่านไปสักพัก ... ดูเหมือนว่าคลาสเรียนจะเริ่มขึ้นแล้ว

นี่ผมเผลอหลับไปงั้นหรอ หรือว่าเป็นลมไปกันแน่ ผมไม่รู้ตัวเลย ข้าวก็กินครบทุกมื้อ แถมยังออกกำลังกายอีก

แต่ร่างกายก็ยังอ่อนแอสินะ ผมเงยหน้าขึ้นมาพบว่าห้องเปิดไฟสว่างจ้า ทั้งยังมีนักศึกษาที่นั่งกันอยู่แน่นขนาด

ผมเหม่อมองไปด้านหน้า เห็นอาจารย์โนที่ดูประหลาดอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ก่อนจะหันไปมองที่นั่งข้างตัวอื่นๆ คนที่ปลูกผมคืออูจิมินสินะ แบบนี้จะเรียกว่าบังเอิญได้ไหม แล้วเหตุผลที่มานั่งตรงนี้คืออะไร ในห้องยังมีที่ว่างเหลืออยู่อีกตั้งหลายที่

เพราะว่าที่นี่เป็นโลกในนิยาย ผมจึงอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ การที่เขามานั่งข้างผมแบบนี้เป็นความตั้งใจของอูจิมินนั้นหรือ หรือว่าหนังสือเล่มนี้จะรับรู้ถึงความกังวลของผมเลยผลักให้อูจิมินมาอยู่ใกล้ๆ พอได้ออยู่ใกล้กันแบบนี้ ผมพลันรู้สึกว่คนตรงหน้าเป็นเหมือนตุ๊กตาที่เคลื่อนไหวไปตามกำหนดเท่านั้น

ความรู้สึกที่ไม่เหมือนมนุษย์นี้ทำผมพูดไม่ออก ถึงจะไม่แสดงสีหน้าอะไรแต่ผมไม่ได้พูดเล่น ผมไม่ได้ศึกษานิยายเรื่องนี้เพียงชั่วข้ามคืนสักหน่อย แต่สุดท้ายแล้วผมก็ไม่ได้ขอบคุณ ทำเพียงแค่ผงกศีรษะให้แทน

อูจิมินปรายตามองแค่แวบเดียว บรรยายากาที่บ่งบอกว่าไม่ต้องการสนทนาด้วยแผ่ออกมาจนรู้สึกได้ อูจิมินที่ผมอ่านมาจากนิยายเป็นคนที่ประสาทสัมผัสไวกว่าคนอื่นๆ อีกทั้งยังเป็นพวกกระมักระวังตัวสูง และเนื่องจากเขาเป็นคนที่มึนปฏิกิริยา

ตอบสนองอย่างรุนแรงแม้แต่กับความหวังดีทั่วไป จึงเห็นชัดว่า การแสดงความสนใจเขามากเกินไปและเข้าหาเขานั้นไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก

หากเป็นอย่างนั้น การเป็นฝ่ายเริ่มคุยก่อนคงไม่ดีแน่ ผมเก็บความต้องการเข้าหาลงไปพร้อมกับที่อาจารย์โนเริ่มพูด ขึ้นมาด้วยท่าทางใจดี

“เออละทุกคน เราเริ่มเช็คชื่อกันเลยดีไหมครับ คังมุฮยอน”

“มาครับ”

“อ้อ คังมุฮยอนนี่เอง เหมือนไม่เห็นหน้าหล่อๆ แบบนั้นมานานแล้วนะ”

บทสนทนาที่เป็นกันเองและเป็นธรรมชาติบ่งบอกได้ว่า ทั้งคู่สนิทสนมกัน ผมถือโอกาสระหว่างที่พวกเขาพูดคุยไร้สาระ หันไปมองคนข้างๆ และพบว่าอูจีมินกำลังนินหัวน้ำ มันเริ่มขึ้นแล้วสินะ...ผมรู้สึกได้ อูจีมินไม่ชอบคังมุฮยอนจนหงุดหงิดเหมือนเนื้อหาในนิยายจริงๆ ด้วย

และอีกไม่นานจากที่ไม่ชอบก็จะกลายเป็นเกลียดจนแม้แต่หน้าก็ยังไม่อยากมอง การรู้อนาคตคนอื่นแต่ต้องทำเป็นไม่รู้เนี่ย มันน่าอึดอัดจริงๆ พอพูดถึงคำว่าเกลียดแล้วก็รู้สึกคุ้นๆ ว่า

ชื่อนิยายเรื่องนี้มีค่าประมาณความรักและความเกลียดชังอยู่
ผมรีบจดสิ่งที่คิดได้ลงในกระดาษทันที

เสียงนุ่มนวลของอาจารย์โนที่กำลังเรียกชื่อนักศึกษา
ดังก้องอย่างต่อเนื่อง ท้องฟ้าสีครามนอกหน้าต่างเต็มไปด้วย
ก้อนเมฆสีขาวลอยละล่อง ช่างสงบสุขจริงๆ โชคดีแล้วที่ผม
ไม่ได้ทะเลาะเข้าไปในนิยายแนวแฟนตาซี

สมมุติว่าผมทะเลาะเข้าไปในนิยายแนวซอมบี้ ด้วยสภาพ
ร่างกายแบบนี้คงไม่ได้นอนหลับสบายเลยสักวัน ถึงจะคิด
แบบนั้นแต่ไม่ได้หมายความว่านิยายวายดีกว่านะ...จริงด้วยความ
สุขเดียวของน้องสาวผมคือการอ่านนิยายวายนี่นา

ผมรู้เรื่องนี้มานานแล้ว และผมก็ช่วยปกปิดงานอดิเรก
ที่น่าอายนี้เอาไว้ ไม่ใช่เพราะเข้าใจหัวอกเดียวกันกับน้องหรอกนะ
ผมแค่ช่วยเหลือน้อง ในขณะที่น้องก็ช่วยเหลือผมเหมือนกัน
ถึงแม้ว่าครอบครัวของผมจะปกติดีแต่ก็มีสิ่งที่ผิดปกติอยู่ด้วย
เหมือนกัน

แม้ไม่ค่อยให้ความสนใจกับผมเท่าไร ต่างกับน้องสาว
น้องต้องมึนงานอดิเรกและความสามารถพิเศษตามที่แม่ต้องการ
ความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง ชีวิตในโรงเรียน ไปจนถึงโทรศัพท์ก็มี

แม่ควบคุมไว้ทั้งหมด แม่บอกว่าเพราะน้องเป็นลูกสาวสุดที่รัก
เลยเป็นห่วง ทว่าความรู้สึกนั้นกลับทำให้น้องไม่มีชีวิตส่วนตัว

แม่อยากให้น้องสาวโตมาเป็นคุณหนูที่สมบูรณ์แบบ
ได้แต่งงานเข้าบ้านสามีที่เพียบพร้อมในทุกด้านเหมือนกับท่าน
ต่อให้สามีภรรยาจะต้องอยู่บ้านหลังเดียวกันโดยต่างคนต่างใช้
ชีวิตแบบไม่สนใจกันเลยก็ตาม

ถ้าวันหนึ่งแม่รู้เรื่องงานอดิเรกของน้องเข้าละก็ น้องต้อง
ตายแน่ๆ

เพื่อตอบสนองความต้องการของพ่อแม่ พวกเราสองพี่น้อง
ต้องพยายามกันอย่างหนัก ทว่าน้องต่างกับผมตรงที่เป็นคน
ว่าง่าย น้องบอกว่าชีวิตของตนเหมือนถูกจับยัดลงไปในกลุ่ม
ที่พอดีตัวจนขยับแขนขาไม่ได้ เป็นชีวิตที่หากไม่พึงพาคนอื่น
ก็จะไม่สามารถประคองมันเอาไว้ได้

“ซอชิงวอน”

“แค็ก มาครับ”

ผมยกมือขึ้นพลาจขานรับอย่างไม่ใส่ใจ เมื่ออาจารย์
เรียกชื่อแล้ว ผมก็นั่งลูบคลำโทรศัพท์ตามความเคยชินเวลา
อึดอัดใจก่อนจะปลดล็อกหน้าจอ ข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน

ตั้งขึ้นมามากมาย ตั้งแต่ข้อความจากครอบครัวไปจนถึงเพื่อน
ร่วมรุ่นของซอชิงวอนที่ผมตัดขาดการติดต่อไป

[เวรเอี้ย จริงๆ เลย ตอบกลับเดี๋ยวนี้ะก่อนที่ฉันจะไปหา
แกถึงที่, 8.24 น.]

ผมอ่านข้อความไปตามลำดับโดยไม่กดเข้าไปในห้องแชต
ควอนจุงฮยอก ไอ้คนใจร้อนนี้หัวเสียตั้งแต่เช้าเลย เมื่อไม่กี่
อาทิตย์ก่อนยังถามกันอยู่เลยว่าสบายดีไหม มาวันนี้ดันส่ง
ข้อความเชิงข่มขู่มาเสียได้ และถ้าไม่ทำตามนั้น หมอนั่นก็คง
มาหาผมที่นี้ทันทีแน่ๆ

แน่นอนว่าคนที่ไปเรียนอยู่แทกูมาหาผมได้อยู่แล้ว ทว่า
ตอนนี้ธุรกิจของครอบครัวหมอนั่นไปเปิดร้านแฟรนไชส์ที่แทกู
และกำลังประสบความสำเร็จ เลยทำให้ควอนจุงฮยอกไม่มีเวลา
มาตามหาผมที่นี้ ตอนนั้นเอง พัดคังอูเพื่อนอีกคนของซอชิงวอน
ก็ส่งข้อความมา

[ซอชิง TT นายยังไม่ตายใช่ไหม...ตอบแชตฉันหน่อยสิ
TT, 10.27 น.]

หลังจากนั้นไม่นานแชตกลุ่มที่เคยเงียบเหงาซึ่งประกอบไปด้วยผม
ควอนจุงฮยอก พัดคังอู และอีฮยอนอูกที่ตอนนี้อยู่ไป
เรียนต่างประเทศก็วุ่นวายขึ้นมา ไม่รู้ว่ามီးอะไรน่าสนุกขนาดนั้น

แถมยังมีแค่พัคคังอูที่เอาแต่พิมพ์อยู่คนเดียว แต่หลังจากนั้น
ควอนจุงฮยอกก็ตอบกลับเขา ก่อนจะเริ่มคุยกันต่อ

ผมออกจากทุกแชตกลุ่มของม.ปลายปีสามทั้งหมดไปนาน
แล้ว มีเพียงกลุ่มนี้เท่านั้นที่ไม่ว่าจะออกก็รอบก็จะถูกเชิญกลับ
เข้าไปทุกครั้ง ผมได้แต่ปล่อยเลยตามเลย เพราะไม่ว่าจะ
พยายามสร้างกำแพงขึ้นมาเท่าไรแต่ความมุ่งมั่นที่ร้อนแรงดังไฟ
นั้นก็พังทลายมันลงได้เสมอ ก็สมควรจะเป็นแบบนี้อยู่แล้วละ
เพราะทั้งสี่คนสนิทกันมาตั้งแต่ม.ปลายปีหนึ่งแล้วนี่นา

การเช็คชื่อจบลงไปตอนไหนก็ไม่รู้ อาจารย์ผู้เป็นเจ้าของ
กลุ่มผมสี่ชาวกระแอมจะเริ่มพูดอีกครั้ง

“วันนี้เป็นวันแรกของภาคเรียนนี้ ดังนั้นเรารีบคุยรีบปล่อย
กันดีไหมครับ เอาละ อย่างแรก อย่างที่ทุกคนเห็นในแผนการ
เรียนนะครับ วิชานี้มีคะแนนงานกลุ่มค่อนข้างเยอะ ขอให้จับกลุ่ม
ทั้งหมดสี่คน...”

นี่มันอีเวนต์งานกลุ่มสินะ เพราะรู้ว่ายังไงก็ไม่ใช่ความ
เป็นจริงก็เลยอดคิดว่ามันเหมือนเกมไม่ได้

“ไม่มีการสอบกลางภาค ส่วนปลายภาคนั้นจะเป็นการส่ง
รายงานแทนการสอบ มีใครมีคำถามไหมครับ”

“อาจารย์คะ จับกลุ่มกับคนที่อยากทำงานด้วยกันได้ไหมคะ”

“อาจารย์ลุ่มมาให้แล้วครับ ตั้งใจจะเอาขึ้นจอ แต่มันเชื่อมกับคอมพิวเตอร์ไม่ได้นะ มุฮยอน อาจารย์รบกวนหน่อยได้ไหม”
“ได้ครับอาจารย์”

คงมุฮยอนนี่สมกับเป็นตัวเอกจริงๆ ต่างกับอุจิมินเลย หมอนั้นมองกระดาษที่อาจารย์ส่งให้เพียงครู่เดียวก่อนจะเริ่มเขียนรายชื่อสมาชิกกลุ่มลงบนกระดานไวท์บอร์ด เขาดูโดดเด่นสุดๆ เมื่อเขาเขียนรายชื่อไปได้ครึ่งหนึ่ง เหล่านักศึกษาก็เริ่มจับกลุ่มกัน ท่ามกลางความวุ่นวายนั้นมีเพียงผมกับคนข้างตัวที่ยังนั่งนิ่งกันอยู่ ก่อนที่อุจิมินที่กำลังมองกระดานอยู่จะทำลายความนิ่งสงบนั้นลง

“เวรเอ๊ย”

อืม พวกเราสองคนและคงมุฮยอนอยู่กลุ่มเดียวกัน

สงสารก็แต่กระดาษที่อุจิมินขยำจนยับเยิน โหมโไปก็เท่านั้น สุดท้ายก็ต้องใช้ชีวิตด้วยกันอยู่ดี ปากบอกว่าเกลียดแต่ดันจับกันและบอกว่าจะอยู่ด้วยกันตลอดไป ถึงแม้ว่าตอนนี้จะเป็นสถานการณ์ที่ผมจำไม่ค่อยได้ แต่ก็พอจะนึกออกคร่าวๆ ผมเคยบอกน้องสาวว่าไม่อยากอ่านต่อแล้วเพราะนิยายเรื่องนี้ไม่เห็นสนุกเลยสักนิด หากเนื้อเรื่องเป็นแบบนี้ก็ออกจะเหลวไหลเกินไปแล้ว นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ผินใจกันซัดๆ

หลังจากนั้นไม่นาน คังมูฮยอนก็เดินเข้ามาใกล้ก่อนจะหยุดยืนหน้าอุจิมิน ไม่มีการทักทายกัน ทั้งสองแคว่มองตากันอยู่แบบนั้นจนผมที่นั่งอยู่ข้างๆ เหมือนเป็นแค่อากาศ แต่ผมก็ไม่ต้องการเรียกร้องความสนใจจากตัวเองทั้งสองอยู่แล้วเลยได้แต่นั่งทำเป็นขีดเขียนนู่นนี่ลงกระดาษไปเรื่อยเปื่อย

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะจิมิน สบายดีไหม”

คำทักทายที่ไหลลื่นและฟังดูดีใจนั้นทำเอาผมที่นั่งอยู่ข้างๆ ชนลุกชู้ ส่วนอุจิมินยังคงนั่งกอดอกเมินคำทักทายนั้น คังมูฮยอนยกยิ้มราวกับไม่ใส่ใจท่าทางของอีกฝ่าย และทำท่าว่าจะยืนอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะได้รับคำทักทายกลับ อย่างกับดูละครน้ำเน่าอยู่เลยแฮะ...

ท่ามกลางห้องเรียนอันวุ่นวาย มีเพียงแค่ตรงนี้เท่านั้นที่เงียบกริบ สงครามประสาทที่มองไม่เห็นจู่โจมกันรุนแรงเสียจนผมซึ่งนั่งทำอะไรเรื่อยเปื่อยเหมือนจะรู้สึกสับสนขึ้นมาในบรรยากาศมาคุนั้น จู่ๆ หญิงสาวที่เป็นสมาชิกกลุ่มคนสุดท้ายก็ค่อยๆ เดินเข้ามาหา เธอเป็นตัวละครที่ผมไม่รู้จัก

“สวัสดีค่ะ...คิมยองจี ปีหนึ่งค่ะ”

ใบหน้าของเธอดูซีดเซียวและเหเยก ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่หรอก มองแวบเดียวแต่ก็คงจะเข้าใจสถานการณ์ตรงหน้า

อย่างถ่องแท้แล้ว และคงคิดว่างานกลุ่มของตนน่าจะพังตั้งแต่ยังไม่เริ่มเลยด้วยซ้ำ

“ยองจี? อ้อ เธอคือคนที่ป่วยเมื่อตอนงานปฐมนิเทศใช่ไหม”

คังมูฮยอนที่จ้องตากับอูจีมินหันไปคุยกับคิมยองจี การเปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็วแบบนั้นคงไปเป็นนักแสดงได้เลย ทว่าคิมยองจีไม่ได้เห็นช่วงเวลานั้น สีหน้าของเธอผ่อนคลายลง ก่อนจะยิ้มออกมา

“เอ่อ ใช่แล้วค่ะ”

“หายดีก็ดีแล้ว ต่อไปก็แต่งตัวให้อู่นๆ ตอนไปไหนมาไหนด้วยล่ะ”

“ฮะๆ ขอขอบคุณค่ะ”

“อย่างที่อาจารย์บอก คะแนนงานกลุ่มเป็นส่วนสำคัญ เพราะฉะนั้นเรามาทำให้ดีกันเถอะ”

สีหน้าของคิมยองจีที่เคยอึดอัดดูดีขึ้นมาทันที ทั้งสองคงจะคุ้นเคยกันถึงได้ถามสารทุกข์สุกดิบของอีกฝ่าย อาจจะคุ้นหน้ากันมาตั้งแต่งานปฐมนิเทศแล้วก็ได้ แม้ในงานไม่ได้มีแค่คนสองคนแต่ก็ยังจำกันได้ที่น่ามหัศจรรย์จริงๆ ผมไม่ได้เข้าร่วมงาน อูจีมินเองก็ไม่ได้พูดถึงเกมยังไม่ได้สนใจจะเข้าร่วมวงสนทนาด้วย ระหว่างที่ผมเอาแต่นั่งเหม่อไม่พูดไม่จา คังมูฮยอน

ที่มีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าที่หันมามองผมแล้วส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้

“มีคนไม่คุ้นหน้าอยู่ด้วยแฮะ ปีหนึ่งใช้ไหม จันคังมุฮยอนนะ”

“ผมขอชิงวอนครับรุ่นพี่”

“รุ่นพี่อะไรกัน พูดสบายๆ เถอะ จันก็แค่ปีสามเท่านั้นเอง”

ถึงจะดูแข็งทื่อไปหน่อยแต่คังมุฮยอนก็แนะนำตัวอย่างไม่ได้จริงจังอะไร เพิ่งจะเจอกันครั้งแรก แต่กลับพูดแบบเป็นกันเองแล้ว ถึงปกติผมจะไม่ค่อยชอบเท่าไรก็เถอะ แต่ทำแบบนี้แล้วบรรยากาศดีขึ้นก็เลยไม่ได้ขัดอะไร คิมยองจีที่เห็นเราทักทายกันเสร็จแล้วก็หันไปมองอูจีมินอย่างเป็นธรรมชาติ ส่งสายตาสื่อที่ราวกับบอกว่าถึงคิวที่เขาต้องแนะนำตัวแล้ว ทว่าสิ่งที่ได้กลับต่างจากที่คิดไว้ เพราะอูจีมินเมินพวกเราแล้วหันไปถามคังมุฮยอนเสียงแข็ง

“ทำไมนายถึงอยู่ปีสาม”

ไม่เหมือนคิมยองจีที่นั่งขดตัวหลุบตาลง คังมุฮยอนตอบกลับไปด้วยท่าทางไม่รู้ไม่ชี้

“เพราะว่าพักการเรียนไป เลยยังอยู่ปีสามไงล่ะ เหมือนพรหมลิขิตเลยเนอะที่ได้กลับมาเรียนพร้อมกันแบบนี้”

จงใจชัดๆ ยังจะมาพูดอีก ต่อให้อูจิมินจะรังเกียจอีกฝ่าย แต่ก็คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ จึงไม่ได้เถียงอะไร เขามองคังมุสยอนที่ไม่ได้พูดอะไรต่อ ไล่สายตาไปยังคิมยองจีที่แอบมองอยู่ มาจนถึงผมที่นั่งเงียบอยู่ด้านข้าง ก่อนจะแนะนำตัวอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“...ฉันอูจิมิน ถ้าทุกคนตั้งใจทำงานก็จะดีมาก หากทำพลาดๆ ก็ดริบแล้วไปลงเรียนวิชาอื่นๆ”

อูจิมินต้องได้รับทุนหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ถึงจะได้เรียนต่อ หากไม่ได้ทุน เขาจะต้องดริบเรียนหรือต้องทำเรื่องกู้ยืมเพื่อการศึกษา แต่ว่าตอนนี้เจ้าตัวมีหน้อยอยู่แล้ว ถึงอยากกู้ก็ทำไม่ได้ ผมที่อ่านนิยายมาจึงเข้าใจคำพูดของอูจิมินดี ทว่าคิมยองจีที่ไม่รู้เรื่องนั้นหน้าตั้งขึ้นมาทันที

ถ้ารุ่นพี่ทั้งสองที่เคยดริบเรียนไปเป็นแบบนี้ งานกลุ่มคงจะพังแน่ ผมมองคิมยองจี สังเกตความสัมพันธ์ของเด็กปีสามและหาวิธีแก้ไขสถานการณ์ แม้ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรให้ฟังเข้าหูอูจิมินและไม่ได้อยากสนิทกับเพื่อนร่วมรุ่นเท่าไร แต่การรักษาความสัมพันธ์ให้ปรองดองกันเอาไว้อาจจะดีกว่าก็ได้ ดังนั้นเพื่อที่จะไล่บรรยากาศอึมครึมออกไปผมจึงเอ่ยขึ้นมา

“ถ้าอย่างนั้น เตียวยมสร้างเซต...” แต่พูดยังไม่ทันจบ เลือดกำเดาก็ไหลพรวดออกมาเสียอย่างนั้น

ทำไมต้องมาเป็นเอาตอนนี้ด้วย ผมรู้สึกปลงจนเลิก หงุดหงิดแล้ว จึงยกผ้าเช็ดหน้ามาปิดจมูก หยิบทิชชูเปียกกับ ถูพลาสติกออกมาแขวนไว้กับโต๊ะ พอคิดจะทำอะไรเลือดกำเดาก็ไหลออกมาอีก ผมเช็ดเลือดที่ไหลลงมาถึงคางเบาๆ พลังส่องกระจกดูหน้าตัวเอง หลังจากนั้นก็เก็บทิชชูที่เต็มไปด้วยเลือดทิ้งลงถุง

“เตียวยมสร้างเซตกลุ่มไหนะครับ”

“...”

“...”

“...”

ผมเช็ดหน้าขึ้นด้วยความภูมิใจที่จัดการตัวเองได้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่นั่นมันอะไรกัน ทำไมทุกคนกำลังมองมาที่ผมละ

“นักศึกษาไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ครับ ผมโอเคดีครับ”

ผมตอบกลับไปอย่างซัดถ้อยซัดคำเพราะอึดอัดที่จู่ๆ อาจารย์ก็เจาะจงมาที่ผม ก่อนจะเป็นจุดสนใจไปมากกว่านี้ต้อง

รีบเคลียร์ให้จบ หากครั้งต่อไปเป็นอีกก็จัดการให้เสร็จภายในสามวินาทีเลยแล้วกัน

อาจารย์ที่เห็นว่าผมไม่เป็นอะไรแล้วไม่ได้ถามอะไรต่อ ทว่ายังคงมองอยู่อย่างนั้นก่อนจะบอกทางไปห้องพยาบาลด้วยสีหน้าเป็นห่วง อาจารย์เองก็เป็นคนดีสินะ คิมยองจีทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็ไม่ได้พูดออกมา คงจะตกใจน่าดู ส่วนคังมูชยอนกับอูจินมินที่ทำงานสปร้ากันอยู่ก็กะพริบตาปริบๆ ด้วยความตกใจ...อายจัง

“เป็นอะไรไหม เหมือนเลือดจะไหลออกมาเยอะมากเลย ต้องไปห้องพยาบาลแล้วแบบนี้”

“ไม่เป็นไรครับ มันแค่...”

คังมูชยอนพูดอย่างโล่งใจ ไม่ใช่การพูดออกมาเฉยๆ แต่พูดออกมาด้วยความเป็นห่วงจากใจจริง ถึงอย่างนั้นก็ตามผมรู้สึกไปเองหรือเปล่าว่ามันไม่ได้ฟังดูสวยงามขนาดนั้น

คังมูชยอน ไฉไลที่ปากหวานชอบพูดจาเสแสร้ง ทำทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ ทั้งยังเป็นคนหน้าซนลูกที่ใส่หน้ากาก และแสดงละครอยู่ตลอดเวลา พอมาเจอจริงๆ การแสดงที่แนบเนียนทำให้ลืมความป่าเถื่อนของเขาที่ได้อ่านมาไปเลย ถึงแม้ว่าจะเป็นรุ่นน้องที่เจอกันครั้งแรกแต่ก็แสดงสีหน้าที่ดู

เป็นห่วงอย่างมากแบบนี้ออกมา ทำให้มองไม่เห็นคราบของ
ไอ้ชาติชั่วคนนั้นเลย ว่าแต่...ผมต้องแก้ตัวอะไรดี

“ผมแค่กระตุกจุกเปราะไปหน่อยนะครับ”

ถ้ากระตุกเปราะ เลือดจะไหลออกมาเยอะใช้หรือเปล่านั้น
ได้โปรดอย่าถามมากความกับคำพูดกำกวมนั้นเลยเถอะ

เมื่อจบคาบเรียน อาจารย์ผู้ใจดีก็เดินเข้ามาหาผมอีกครั้ง
ด้วยความที่เป็นห่วง แล้วตบไหล่ผมเบาๆ ก่อนเดินจากไป
พวกนักศึกษาที่เริ่มลุกจากเก้าอี้เห็นภาพนั้นเข้าก็หันไป
กระซิบกระซาบกันเล็กน้อย มหาวิทยาลัยนั้นไม่ได้ให้คะแนน
เพราะเป็นเด็กที่เข้าตาอาจารย์เหมือนกับโรงเรียนมัธยมหรอก
แต่คนอื่นคงจะรู้สึกไม่สบายใจกันอยู่ดีสินะ

“เรามาทำกันแบบที่ชิงวอนนี่บอกกันเถอะ อย่างแรกมา
แลกเบอร์กันก่อน”

“...”

ผมรู้สึกแปลกๆ เมื่อคังมูฮยอนพูดพาดพิง และเป็นครั้งแรก
ที่มีผู้ชายเรียกผมแบบนี้ อุจิมินมองคังมูฮยอนที่ยื่น
โทรศัพท์มือถือไปหา ก่อนจะหันหน้าตาไม่เต็มใจแล้วยื่นมือมาหา
ผมแทน

“เอาโทรศัพท์มือถือนายมา”

คุณตัวเอกขอมาแบบนี้ผมก็ต้องให้อยู่แล้ว ผมรีบยื่นโทรศัพท์มือถือให้อูจิมินโดยไม่ให้เขาต้องพูดซ้ำสอง อูจิมินกดเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองด้วยความว่องไวก่อนจะส่งคืนมาให้

“พอใจแล้วใช่ไหม สร้างห้องแชตด้วย”

“ครับรุ่นพี่ ลาก่อนนะครับ”

ถึงจะทำหน้านิ่งแต่ที่จริงผมกักดันกลัสน์ยืมเอาไว้ เบอร์โทร.ล่ะ! เพิ่งจะเปิดเทอมวันแรกแต่ผมมีเบอร์ของอูจิมินแล้ว! แม้จะมีสีหน้าเรียบเฉย แต่ในหัวกลับเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่อยู่

อูจิมินเดินผ่านคังมูฮยอนไปโดยไม่รับรู้ถึงความปลื้มปริ่มของผมเลย ตอนนี้ไม่ว่าต้องทำอะไรเพื่อให้ได้แม้เรื่องเล็กน้อยจากอีกฝ่ายผมก็จะทำ อูจิมินเดินออกจากห้องเรียนไปโดยไม่หันกลับมามองเลยสักครั้ง คังมูฮยอนที่มองตามแผ่นหลังนั้นไป เหลือบมามองผมอย่างเยิ่นชา ก่อนจะหันไปพูดกับคิมยองจีด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“ยองจีเธอมีเบอร์พี่แล้วใช่ไหม สร้างห้องแชตแล้วส่งเชิญด้วยนะ”

“ค่ะ เดี่ยวหนูจะส่งเชิญเข้าห้องแชตไปนะคะ!”

“โอเค งั้นไว้อีกกันนะ”

ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเหมือนโดนเมิน คิดไปเองนั่นหรือ
ผมทำอะไรผิดไปหรือเปล่า

คงมูฮยอนเดินออกจากห้องเรียนไปอย่างรวดเร็ว คงจะไล่
ตามอูจีมินไปสินะ ความจริงแล้วผมเองก็อยากตามไป
เหมือนกัน เพราะอยากตรวจสอบด้วยสองตาของตัวเองว่าสอง
คนนั้นเคลื่อนไหวไปตามสิ่งที่ตัวเองรู้มาไหม จะได้รู้สึกวางใจขึ้น
แต่ว่าตามไปดูแล้วจะเกิดอะไรขึ้นล่ะ ผมจำเนื้อเรื่องเป๊ะๆ ของ
แต่ละฉากไม่ได้ด้วย ทว่าพวกเขาคงจะเดินเรื่องไปได้ด้วยดี
ละมัง ในโลกใบนี้ หากสองคนนั้นอยู่ด้วยกันก็คงไม่มีปัญหาอะไร
หรอก

ระหว่างที่กำลังแลกเบอร์โทรศัพท์กันเพื่อสร้างห้องแชต
คิมยองจิกก็ถามขึ้น

“นี่นายนะ จะมางานมีหตั้ง²วันพฤหัสบดีนี้ไหม”

“ต้องไปอยู่แล้วสิ ไม่ได้เข้าร่วมมาหลายงานแล้ว ถ้าไม่ไป
งานนี้อีกก็ยังไม่อยู่นะ”

² การรวมตัวกันของนักศึกษาทุกเดือนมีนาคมและเดือนกันยายน ซึ่งเป็นช่วงเปิดเทอมใหม่ของมหาวิทยาลัยเกาหลีใต้ ส่วนใหญ่จะมาดื่มเหล้า พุดคุยกัน

“ถ้าไม่เคยเข้าร่วมงานอะไรเลยก็ควรจะไปนะ อ้อ นายมีเรียนต่อไหม ฉันมีนัดกับเพื่อนๆ ที่ร้านอาหาร ไปด้วยกันไหม นายยังไม่เคยเจอเพื่อนๆ เลยนี่นา”

ผมลุกขึ้นพลาจครุ่นคิด คิมยองจีส่งยิ้มมาให้ด้วยความอัยยาคัยดี

“ไปด้วยกันเถอะ ไปทักทายเพื่อนๆ ด้วยไง”

เธอบอกพลาจจ้องมองบริเวณคางของผม ผมคิดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตอบตกลง คิมยองจีได้ยืนแบบนั้นก็เริ่มพูดจ้อพร้อมทั้งบอกว่าผมคิดถูกแล้ว

“แล้วเราก็กเลือกหัวหน้าเอกไปแล้วด้วย...เดี๋ยวนะ นายไม่ได้อยู่ในแฮตเอกของปีหนึ่งนี่นา เดี๋ยวนั้นเชิญเข้าแล้วกันนะว่าแต่ทำไมนายถึงไม่มางานปฐมนิเทศละ”

“คิดว่าไม่จำเป็นต้องไปก็ได้ล่ะ”

“อะไรกัน งานนั้นจำเป็นต้องเข้าร่วมนะ”

ทันทีที่มาถึงร้านอาหารของมหาวิทยาลัย เพื่อนร่วมรุ่นแปดคนก็ทักทายพวกเราด้วยความยินดี ดูเป็นมิตรกันจริงๆ เลยคนที่เข้าเรียนคาบเดียวกันและเห็นผมเลือดกำเดาไหลมีกันไม่เยอะเท่าไร แต่ก็เข้ามาถามผมด้วยความเป็นห่วงว่าตอนนี้

“ไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหม ทำให้ผมรู้สึกโล่งอก อุจิมินเองคงไม่มีปัญหากับรุ่นน้องที่น่ารักพวกนี้แล้วละ

ผู้ชายคนที่บอกว่าตัวเองเป็นหัวหน้าเอกมองหน้าผมก่อนจะพูดว่า

“เมื่อคืนตั้งใจมากเลย แต่คนที่เลือดกิ๊หลออกมาแบบนี้ต้องตกใจกว่าแน่ๆ”

“ไม่ต้องสนใจหรอก บางทีเลือดกิ๊หลเยอะแบบนี้แหละ”

“อ้อ...พูดแบบนี้ทำให้เป็นห่วงมากกว่าเดิมอีกนะ...”

หัวหน้าเอกคงเป็นคนประเภทที่เข้ากับคนอื่นได้ดีสินะ ถึงจะไม่มီးอะไรเป็นพิเศษ แต่ก็เป็ห่วงคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก นิสัยแบบนี้นับว่าเป็นชั่วตรงข้ามกับผมเลย

“งานกลุ่มจะทำไมยังงั้นดิ”

คนที่เหมือนจะอยู่กลุ่มเดียวกันค้นแผนการเรียนขึ้นมา ก่อนจะเริ่มพูดคุยกันเสียงดัง รวากับว่าแถวนี้มีแต่เด็กปีหนึ่งนั่งรวมตัวกันอยู่

“เริ่มทำตอนไหนดี ตอนนี้มีเวลาเหลืออีกตั้งเยอะ ค่อยๆ ทำกันไปดีไหม”

“ไม่เอาละ รีบทำดีกว่า หัวข้อยากจะตาย กินเวลาแน่ๆ”

“จริงด้วย หัวข้อนี้โคตรยากเลย โอ๊ะ แต่ยองจีคงไม่เป็นไร หรอกมั้ง”

เพื่อนๆ ที่นั่งกุมขมับปลางบ่นพึมพำพากันหันมามอง คิมยองจี

“ฉันทำไม”

“เธออยู่กลุ่มเดียวกับพีปีสามนี่นา อีกอย่างนะ รุ่นพีคังมูฮยอนคนนั้นไม่ใช่เล่นๆ เลย คนบ้าอะไรจะหล่อได้ขนาดนั้น ทุกคนก็เห็นใช่ไหม”

“อืม ว่าแต่คนที่อยู่ข้างๆ นั้นใครเหรอ เด็กปีหนึ่งเหมือนกันใช่ไหม ฉันนึกว่าเป็นนักแสดงซะอีก ถ้าพวกเราไปอยู่ข้างรุ่นพีคังมูฮยอนคงจะดูซีเหรอกันหมดแน่ แต่ว่านายยังรอดนะ ซึ่งวอน”

จู่ๆ เพื่อนร่วมรุ่นก็ละสายตาจากคิมยองจีมามองผมกันหมด ผมรู้สึกอึดอัดนิดหน่อย พวกเขามองผมด้วยสายตาแฝงนัย ก่อนจะสะกิดสีข้างคิมยองจีที่ทำอะไรอยู่เรื่อยเปื่อย

“ไอ้ คิมยองจี โชคดีมากเลยนะเนี่ย”

“จะบ้าเหรอ อย่าไปพูดแบบนั้นที่ไหนดะ เดี่ยวลิ คนนั้นเองก็เป็นรุ่นพีเธอ ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกับพีคังมูฮยอนนะสิ แต่ทำไมความสัมพันธ์ดูไม่ค่อยดีเลย

บรรยากาศโคตรน่ากลัว ฉันละสยองสุดๆ ถ้าทะเลาะกันขึ้นมา
งานจะเป็นยังไง ฉันยังอยากได้เกรดดีๆ นะ”

คิมยองจีที่มีสีหน้าเคร่งขรึมทำเสียงสะท้อนออกมาอย่าง
ทุกข์ใจในความเป็นจริงนั้น เธอคงจะกลัวมากกว่าที่ผมคิดไว้
เสียอีก เพื่อนร่วมรุ่นที่เล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ไม่สนใจเสียง
คร่ำครวญนั้น ก่อนจะหัวเราะพลาบปฏิเสธรเสียงดัง

“พี่มูฮยอนจะไปทะเลาะอะไรด้วยล่ะ แต่ถ้าทะเลาะกัน
ขึ้นมาจริงๆ ก็คงยังทำงานได้ตืออยู่แล้ว ว่าแต่พี่คนนั้นชื่ออะไร
เหรออ”

“อูจีมิน...”

“อืม อูจีมิน? อ้อ คนนั้นคืออูจีมินเหรออ”

“ทำไม รู้จักเหรออ”

“เปล่า แต่คือรุ่นพี่คนนั้นไง ไม่เคยได้ยินกันเหรออ”

ทันทีที่ได้ยินคำถามของคิมยองจี ผมก็สำรวจท่าทางของ
คนอื่นด้วยใบหน้าผิดเพี้ยน แม้ไม่มีคนอื่นอยู่ใกล้ๆ แต่พวกเขาก็เริ่มกระซิบกระซาบเสียงเบาด้วยความระมัดระวังพลางเปลี่ยน
สรรพนามที่ใช้เรียกไปด้วย มีข่าวลือว่ารุ่นพี่คนนั้นเป็นเกย์ละ
ถูกแฟนสาวของรุ่นพี่ต่างสาขาลบได้ขณะที่อยู่ด้วยกัน แล้วก็
ทะเลาะกัน ข่าวลือนี้ไม่จำเป็นต้องฟังให้ละเอียด เพราะสุดท้าย

ก็เป็นเพียงข่าวลือจาวโจเรื่องปัญหาระหว่างชายหญิงของตัวเองที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งของเรื่องเท่านั้น รู้สึกผิดชะมัดที่มาเสียเวลาเจียหู่ฟังแบบนี้ ไม่น่าไปตั้งใจฟังข่าวลือที่เล่ากันมาปากต่อปากนั้นเลย เพราะขนาดคนที่รู้เค้าโครงเรื่องอยู่แล้วยังไม่รู้ความจริงของพวกจากไม่สำคัญพวกนั้นด้วยซ้ำ แต่พอยิ่งฟังต่อไปเรื่อยๆ ก็ทำให้รู้ว่าสิ่งที่สำคัญสำหรับผมคืออูจิมิน แค่อูจิมินคนเดียวเท่านั้น

ในตอนที่กำลังคิดว่าจะหยุดฟังและปลีกตัวออกไปเมื่อได้ข้อมูลมาเพียงพอแล้ว ผมก็เหลือบไปเห็นมือของหัวหน้าเอกพอดี้

“เฮ้ย ทำไม มีอะไร เกิดอะไรขึ้น”

ทันทีที่จับเข้าที่ปลายนิ้ว หัวหน้าเอกก็สะดุ้งจนตัวโยน เขายกมือขึ้นทาบอกด้วยความตื่นตระหนก กะพริบตาปริบๆ ตาแข็งค้างเพราะสติที่หลุดลอย

“โทษที แค่จะบอกว่าคุณเลิบนึกนะ”

รอบด้านเสียงดัง ผมจึงยกมือไปจับเขาเพราะกลัวว่าอาจจะไม่ได้ยิน แต่ไม่คิดว่าเขาจะตกใจถึงขนาดนี้

“อ้อ...เออ จริงด้วย”

อีกฝ่ายที่มองหน้าผมชื่อๆ พลันพยักหน้าอย่างลนลาน คงจะไม่รู้ตัวเลยสินะ หัวหน้าเอกกังวลกับเล็บจึงยกขึ้นมากัด ก่อนจะถูกคิมยงจีดูอย่างสนิทสนม หัวหน้าเอกหยุดกัดเล็บ แล้วดึงมือออกพลงบ้วนปาก ทว่ายังคงเชี่ยตรงที่เล็บจิกอย่างรำคาญใจ

ช่วยไม่ได้ ผมรีอกระเป่าก่อนจะหยิบกรรไกรตัดเล็บ ออกมายื่นให้

“เอาไปใช้สิ”

“โอ๊ะ ขอบใจนะ...”

หัวหน้าเอกรับกรรไกรตัดเล็บไปด้วยท่าทางสุภาพแล้วมองผมด้วยสายตาเหม่อลอย เขากุมมันไว้ราวกับเป็นสิ่งล้ำค่า ผมแค่พกดิตมาด้วยเฉยๆ ไม่เห็นต้องขอบคุณขนาดนั้นเลย ถ้าหากไม่มีจึงไม่ได้ให้ยืมก็ว่าไปอย่าง แต่หากรู้ตัวว่ามีแล้ว ไม่ให้ยืมนี้เป็นพฤติกรรมที่ออกจะกวนใจผมอยู่เหมือนกัน

“นายชนะไรมาบ้างเนีย ทำไมกระเป่าตุงแบบนี้”

เพื่อนๆ พวกกันรุ่มมองกระเป่าเป้ของผมด้วยความประหลาดใจ ใครคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า

“อ๊อ นักโคตร! นายไม่หนักเหรอ แข็งแรงกว่าที่คิดนะเนี่ย”

“นี่มันหนักจนใช้เป็นอาวุธฆ่าคนได้เลยนะ”

ก็มีอาวุธอยู่ในกระเป๋าจริงๆ แหละ ผมมองทุกคนที่ดูตกอกตกใจด้วยสายตาเรียบนิ่ง ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาเมื่อนึกถึงขวานอเนกประสงค์ 13-in-1 ที่พกไว้ ผมแค่เตรียมเผื่อไว้เนื่องจากอีกไม่กี่ปีข้างหน้าเศษของเจจะทำให้ผมถูกลักพาตัวไป ถึงตอนนี้จะยังปลอดภัยอยู่แต่ระวังไว้ก็ไม่เสียหาย

ตกเย็นพวกเราก็ไปร้านเหล้ากัน แม้ตอนแรกจะไม่ได้อยากไป แต่หัวหน้าเอกดูอยากขอบคุณผมมากเสียเหลือเกิน ในร้านนี้ไม่ได้มีแค่พวกเราแปดคน แต่ยังมีเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นๆ อีก ไม่นานคนก็แน่นร้าน ถึงผมจะอยู่เฉยๆ แต่ทุกคนก็มองมาด้วยสายตาเป็นมิตร แบบนี้เหมือนผมได้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้เลย

ถ้าจูมิรู้ว่าผมตั้งใจใช้ชีวิตง่ายๆ ไปกับเพื่อนร่วมรุ่นแบบนี้จะคิดยังไงนะ ตามนิสัยของเขาคงจะไม่แยแสอะไรหรอก ไม่ก็อาจจะคิดว่าผมหาเรื่องใส่ตัวก็ได้ หรือหากเขาได้ยินเรื่องเล่าแย่ๆ เกี่ยวกับตัวผม ก็อาจจะนึกขยาดกันก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่มีวันพูดความจริงออกไปหรอก ไม่มีทางเด็ดขาด

3.แพชของเจ? (1)

“พี”

เสียงกระซิบชวนจิกจี้ดังขึ้นข้างหู พอลืมตาขึ้นมา ภาพตรงหน้าก็เห็นเป็นเส้นๆ รวากับใช้ปากกาวาดแบบสะเปะสะปะ บนหัวเตียงมีเด็กผู้หญิงที่มองไม่เห็นหน้านั่งอยู่ นี่มันอะไรกัน ผมรีบลุกขึ้นนั่งก่อนจะถดถัวหนีด้วยความตกใจ เดี่ยวนะ เดี๋ยง? ผมนอนหลับไปเหวอ

ในตอนนั้นเอง เด็กผู้หญิงคนนั้นก็กระซิบอีกครั้ง

“พี ดี่นลิ”

ผมยกมือขึ้นกุมอกที่เต้นตุบๆ ด้วยความตื่นตระหนก มองเด็กผู้หญิงคนนั้นที่เขย่าผ้าห่มตรงหน้า ได้ผ้าห่มผืนนั้น

มีเด็กอีกคนนอนขยับขยุกขยิกอยู่ และใบหน้าของเด็กผู้ชายที่นอนอยู่นั้นก็ดูกวาดทับด้วยปากกาเช่นกัน

“ร้องให้ทำไม”

เมื่อได้ยินเสียงยังไม่แตกหนุ่มที่ขาดหายเป็นช่วงๆ ขณะถามเด็กผู้หญิง ก็รู้ได้ทันทีว่าเด็กผู้ชายคนนั้นคือตัวผมเอง ส่วนเด็กผู้หญิงคือน้องสาว และตอนนี้ผมคงกำลังอยู่ในความฝันที่เป็นความทรงจำของตัวเอง

ที่แรกผมตกใจนิดหน่อย ก่อนจะสงบสติอารมณ์แล้วนั่งมองภาพตรงหน้านิ่งๆ ช่วงนี้ผมเอาแต่ฝันถึงภาพขณะวิ่งเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน นานแล้วที่ไม่ได้ฝันถึงน้องสาว การที่ความทรงจำเลือนหายไปช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ผมลืมเรื่องอะไรไปบ้างก็ไม่รู้ จะระลึกความทรงจำได้ก็แค่ตอนหลับฝันอย่างในช่วงเวลานี้เท่านั้น แต่ได้เจอกันในความฝันแบบนี้ก็ดีเท่าไรแล้ว

น้องสาวคงกลัวว่าเสียงจะดังออกไปนอกห้อง เลยกระซิบเสียงเบาอยู่แบบนั้นจนผมต้องเงยหูฟัง

“พี่ต้องใช้ชีวิตให้ดีนะ ถ้าหนูไปเลยโดยไม่บอกก็กลัวพี่จะเป็นห่วง เลยมาบอกก่อนจะไปแล้ว หนูเอาไว้นะ”

“พูดอะไรออกมา ทำไมพูดเหมือนจะหนีออกจากบ้าน
อย่างนั้นล่ะ ไม่สิ เดียวนะ นี่เธอร้องไห้เธอ ร้องทำไม โดนพ่อตี
มาเธอ เอ๊ะ พ่อไม่ได้ตีเธอนี่...”

ผมในตอนเด็กตกแขนเลื้อยห้องขึ้นสำรวจดู โลงใจที่ไม่เห็น
ร่องรอยบนแขนก่อนจะถามออกไปเหมือนปกติ

“เธอโดนตีมาเธอ”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอก”

“ถ้างั้นร้องไห้ทำไมล่ะ”

“แม่...แม่รู้เรื่องที่หนูไปเล่นกับมินจูแล้ว”

“มินจู? อ้อ คุณมินจูเธอ”

น้องสาวพยักหน้าตอบกลับ คุณมินจูเป็นเพื่อนที่น้องสาว
ชอบมากที่สุด แต่สำหรับแม่แล้ว แม่เกลียดเด็กคนนั้นเพราะเธอ
ไม่เหมาะสมกับน้อง ทว่าน้องผมที่ไม่เคยขัดคำสั่งของแม่กลับ
ชอบเด็กคนนั้นมากถึงขนาดแอบไปเล่นด้วยกันหลายครั้ง

“เมื่อไหร่แม่โทร.ไปหาแม่ของมินจู ละ...แล้วก็พูดแรงมาก
ด้วย หนูควรทำยังไงดี มินจูต้องเกลียดหนูไปแล้วแน่ๆ”

ผมในตอนเด็กนั่งฟังนิ่งๆ หลังจากนั้นจึงลุกขึ้นไปรีอ
กระเป๋านักเรียนโดยไม่ได้พูดอะไร ก่อนจะยัดเสื้อผ้าเข้าไป
จนเต็ม

“พี่ทำอะไร”

“เก็บของไง จะออกไปตัวเปล่าไม่ได้นี่นา”

“...พี่จะไปกับหนูหรือ”

“อย่าถามอะไรที่มันแน่นอนอยู่แล้วสิ พี่จะปล่อยเธอไปคนเดียวได้ยังไง”

พูดถูกแล้วละ ใครจะปล่อยให้เด็กประถมหนีออกจากบ้านไปคนเดียวทั้งที่อ่อนต่อโลกแบบนั้น ถึงแม้ว่าผมในตอนนั้นเองก็เป็นเพียงแค่เด็กมัธยมต้น แต่สองคนยังงี้ก็ดีกว่าคนเดียว

ถึงผมจะรู้สึกดีที่ได้เห็นความทรงจำที่เลือนหายไป แต่ก็ต้องถอนหายใจออกมาเพราะการกระทำไร้สาระที่เห็นอยู่ในตอนนี

เข้าสู่ช่วงกลางดึกแล้ว ผมในวัยเด็กเลยค่อยๆ ย่องไปห้องน้ำ หยิบแปรงสีฟันกับผ้าเช็ดตัวมาอย่างละสองชิ้นแล้วใส่ลงในกระเป๋า ระหว่างที่ทำแบบนั้นน้องสาวก็เดินตามเข้ามาด้วยความลังเลก่อนจะเลิกขยี้เสื้อของผมขึ้น รอยข้าหลากสีปรากฏให้เห็นทันที

“ทำอะไร อย่าสิ”

“พี่ ถ้ามันไม่หายจะทำยังไงล่ะ...”

ใบหน้าของน้องสาวเต็มไปด้วยน้ำตา ระหว่างที่ผมในวัยเด็กกำลังเตรียมการไปที่ละอย่าง น้องคงจะร้องไห้อยู่เงียบๆ คนเดียวสิทำ

“ทำไมจะไม่หายล่ะ เวลาผ่านไปเดี๋ยวมันก็จบไปเองนั่นแหละ”

“ก็นั่นแหละหนูถึงถามว่าถ้ามันไม่หายจะทำยังไง เฮ้ออย่าพูดออกมาส่งๆ ได้ไหม ใจหนูเหมือนจะระเบิดเลย ให้อย่าตายเถอะ...ถ้าคุยกับพี่ต่อหนูอี๊ดอดจนตายแน่ๆ”

“ทำไมหยุดหงิดอีกละ แล้วก็อย่าพูดแบบนี้กับพี่นะ”

ผมมองทั้งสองคนเถียงกันแล้วหัวเราะออกมา ผมจำช่วงเวลานี้ได้เลยรู้สึกเหมือนกำลังดูคลิปซ้ำอีกครั้ง ในคืนนั้นพวกเราสองคนหนีออกจากบ้านไปจริงๆ ก่อนจะไปหาศูนย์พักพิงเด็กอยู่

เพราะต้องหาที่ซุกหัวนอน และที่สำคัญ ที่นั่นมีผู้ใหญ่อยู่ด้วยจึงปลอดภัยและเหมาะสมสำหรับเด็กๆ อย่างพวกเรา

ทว่าในวันถัดมา เพราะความใจดีที่ไม่จริงใจของเจ้าหน้าที่ที่นั่น การเล่นสนุกในสายตาผู้ใหญ่จึงจบลงในวันนั้น ต้นตอของหายนะคือความดีอีจันและความไร้เดียงสาของผมที่บอก

ที่อยู่กับเจ้าหน้าที่คนนั้นไป และในวันนั้นเอง ผมก็ถูกพ่อฟาดด้วยไม้กอล์ฟราวกับจะตีให้ตายจนกระดูกหน้าแข้งหัก

ผมสัญญากับพ่อว่าจะไม่ทำเรื่องไร้สาระแบบนี้อีกเป็นครั้งที่สอง ทว่าผมในวัยสิบเก้าปีก็หนีออกจากบ้านไปกับน้องสาวอีกครั้งในวันหนึ่งอันหนาวเหน็บของฤดูหนาว และการหนีครั้งที่สองนี้ผมเป็นตัวต้นคิด ว่าแต่...ทำไมผมถึงหนีออกจากบ้านล่ะ

ฤดูหนาวปีที่ผมอายุสิบเก้าปีนั้นเกิดอะไรขึ้น ในความทรงจำที่หลงเหลืออยู่มีทั้งความรู้สึกกังวลและหวาดกลัว ซึ่งทั้งหมดเกิดจากความร้อใจที่อยากจะหนีออกไปจากบ้านมากๆ อาจเป็นเพราะผมอยากหลุดพ้นจากพ่อ อยากมีอิสระหรือเปล่านะ

อย่างไรก็ตาม ผมต้องการพึ่งพาใครสักคน ต้องการผู้ใหญ่จริงๆ ที่ไวใจได้และคอยรับฟัง ดังนั้นต่อมาไม่นานผมจึงเริ่มคุยกับผู้ชายคนหนึ่งที่เขาบอกว่าผ่านแรนด้อมแซตจนเปิดใจในที่สุด และนั่นก็เป็นการกระทำที่โง่เขลาดี

การหนีออกจากบ้านในครั้งนี้จบลงไวกว่าครั้งแรก เพราะรุ่นพี่คนนั้นเขาแต่อยากจะอยู่กับน้องสาววัยสิบห้าปีของผมสองต่อสอง ในตอนที่เจอกันครั้งแรก ผมเชื่อว่าอีกฝ่ายเป็นคนดีและใจดี ช่างใจเขลาเสียจริง

หลังจากกลับมาบ้าน ผมก็หวังว่าตัวเองจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในเร็ววัน เพราะหากเป็นผู้ใหญ่แล้ว ผมคิดว่าความโง่เง่าแสนไร้เดียงสาไม่ทันโลกนั้นจะหายไปและสามารถเลี้ยงดูน้องสาวคนเดียวให้เติบโตขึ้นมาได้ แต่พอโตขึ้น ผมก็ยังไม่หลุดพ้นจากเงาของพ่อ

ผมที่ยังเป็นเด็กน้อยนั้นยังไม่รู้ว่า อายุยี่สิบก็เป็นแค่เด็กที่โตขึ้นแต่ตัวเท่านั้น ผมมองตัวเองในตอนเด็กที่หนีออกจากบ้านไปกับน้องสาวโดยที่ไม่รู้เลยว่าพรุ่งนี้ตัวเองจะต้องหน้าแข็งหักด้วยความขมขื่น ผมตอนม.ต้นตัวเล็กแค่นั้น หากโดนตีแรงๆ ยังเียงาก็ต้องหักอยู่แล้ว พอคิดแล้วก็รู้สึกเศร้าขึ้นมา

“...”

ผมไม่รู้ตัวว่าตื่นจากฝันตั้งแต่เมื่อไร จึงได้แต่นอนกะพริบตาเหม่อมองเพดาน ที่จริงผมอยากนอนต่ออีกสักหน่อย แต่กลับรู้สึกเหงาและเปล่าเปลี่ยวที่ต้องอยู่ในห้องมืดมีคนคนเดียว ผมความหากระเป๋ได้เตียง ออกแรงดื่มน้ำมากอดแล้วหลับตาลงถึงจะหนักเล็กน้อยแต่เวลาที่กอดมันเอาไว้ก็รู้สึกปลอดภัยดี

ตามเนื้อเรื่องผมจะต้องถูกลักพาตัวจึงพบกระเป๋านี้ติดตัวตลอด ตอนอยู่ในโลกเดิมผมก็เป็นพวกชอบแบกนู่นแบกนี่ไปไหนมาไหนอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ผมจึงได้ฉายาเชิงล้อเลียนว่า

โพพูซัง³ ทว่าผมก็ไม่ได้สนใจนัก ด้วยความคิดที่ว่า ‘อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้’ ผมจึงแบกกระเป๋าใบนี้ไปด้วยตลอด แม้ไม่ได้ใช้สำหรับเที่ยวคนเดียวแบบวันเดย์ทริป แต่พอมีมันอยู่ก็ทำให้ผมสบายใจขึ้นได้

ตอนนี้เป็นเวลาตีสี่ ผมตื่นเร็วเกินไป พอตื่นตั้งแต่เช้ามีดแบบนี้ก็มีเวลาคิดเรื่อยเปื่อยหลายเรื่อง พานทำให้รู้สึกเจ็บตรงโน้นตรงนี้ขึ้นมา ผมจึงเลือกทำอะไรไปเรื่อยๆ เพื่อให้อาการดีขึ้น สุดท้ายผมก็ออกไปวิ่งจ็อกกิ้งเบาๆ ที่สวนสาธารณะใกล้บ้านก่อนเวลาปกติสองชั่วโมง หลังจากนั้นผมหยิบหนังสือแบบฝึกหัดจากมุมห้องมาหนึ่งเล่มเพื่อสุมแก้ใจหาย ถึงจะไม่อยากกินมือเข้านัก แต่พลังใจที่มีก็เป็นตัวผลักดันให้ผมกินเข้าไปอย่างเต็มที่

หลังจากเลิกเรียนคาบเช้า ผมก็ตรงไปที่ห้องภาคเพื่อส่งงาน และได้เจออุจิมินที่นั่นพอดี โชคดีจริงๆ ผมเดินเข้าไปทักอีกฝ่ายทันที

“สวัสดีครับรุ่นพี่”

³ พ่อค้าหาบเร่

“...”

อุจจิมินเหมินผมด้วยใบหน้านิ่งเฉย อาจารย์ผู้ช่วยที่มองมา
สร้างหลุมตาลงทำเป็นไม่เห็น แม้ผมที่โดนเหมินอย่างเปิดเผยจะ
รู้สึกอับอายอยู่บ้าง แต่ก็คิดไว้แล้วว่าสถานการณ์ต้องเป็นแบบนี้
อุจจิมินจะระมัดระวังตัวเสมอถ้ามีคนเข้าหาอย่างออกนอกหน้า
เพราะว่าอีกฝ่ายผ่านอะไรมาเยอะจึงมีนิสัยแบบนี้มาตลอด ชีวิต
ของเขาจะอภัพตั้งแต่หน้าแรกเลยละ

ทั้งเป็นเด็กกำพร้าที่ไม่รู้ความเป็นไปของพ่อแม่ ความ
ยากจนทำให้ต้องดิ้นรนใช้ชีวิตมาอย่างยากลำบาก ตอนแรก
ที่ผมอ่านนิยายเรื่องนี้ ผมคิดว่าเป็นนิยายที่เล่าเรื่องราวของคน
ที่มีชีวิตอภัพด้วยซ้ำ อุจจิมินมีช่วงวัยเด็กที่ลำบากมาก ทั้งถูก
อาจารย์ลวนลาม ถูกพวกคนแก่ชักชวนไปทำกิจกรรมทางเพศ
แลกเงินหลายครั้ง ไปจนถึงถูกสตอล์กเกอร์ตามติด

ในนิยายบรรยายไว้ว่า เรื่องเหล่านั้นเกิดจากผู้ชายทั้งหมด
ในประเทศเกาหลีใต้ ผู้ที่มีรักร่วมเพศถือเป็นพวกวิปริตร้ายแรง
มาก แล้วในตอนนั้นผมก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ในนิยายเรื่องนี้...ผมต้อง
อดทนต่อความหดหู่ที่นั่นเอาไว้ หลังจากที่เราส่งเอกสารเสร็จและเดิน
ออกมาจากห้องภาค จังหวะนั้นเองโทรศัพท์มือถือก็ปลั่นแจ้งเตือน

ผมหยิบขึ้นมาเช็กดูก่อนพบว่ามีคนกำลังคุยเรื่องการทำงานใน
แชตกลุ่ม

ถึงผมจะจำเหตุการณ์ในตอนอื่นๆ ไม่ได้ แต่จำเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นในตอนนี้ได้อย่างแม่นยำ อาทิตย์หน้าพวกเราจะเริ่ม
ทำงานกลุ่มตามข้อเสนอของคังมูฮยอน แต่อูจิมินไม่อยาก
ติดต่อกับเขา แม้ว่ามันจะกลายเป็นปัญหาในการทำงานกลุ่ม
ก็ตาม และด้วยความไม่อยากสนิทกับคังมูฮยอน จึงแก้ปัญหา
ด้วยการบังคับให้รุ่นน้องไปคุยแทน จนเมื่อเวลาผ่านไประยะ
หนึ่ง อูจิมินถึงรู้ตัวว่าตัวเองกำลังทำตัวเป็นเด็ก และไปขอโทษ
ที่ทำให้รุ่นน้องต้องลำบากทำงานหนัก ดังนั้นผมจึงรอคอยให้
ช่วงนั้นมาถึง แต่ว่าถ้ารู้สถานการณ์นี้อยู่แล้วจะทำให้สนิทกันมาก
ขึ้นหรือ ไม่แน่...มันอาจจะจบลงที่ขอโทษกันแค่นั้นก็ได้

ผมเริ่มปวดหัวนิดๆ อันที่จริงก็ปวดมาตั้งแต่จบคาบเรียน
ตอนบ่ายและจนปานนี้ยังไม่ทุเลาลง ผมจึงเดินไปคาเฟ่ที่คอย
มองอยู่เสมอเวลาเดินทางไปกลับมหาวิทยาลัย พอหยิบหนังสือ
แบบฝึกหัดที่เมื่อเช้ายังทำไม่เสร็จมาทำต่อ อาการปวดก็ค่อยๆ
ดีขึ้น แต่ยังรู้สึกหนักหัวอยู่เล็กน้อย ผมจึงแก้ไขภัยไปพลาสมา
ชมัปปะไปพลา

วันนี้มีมติตั้งตอนหกโมงเย็น เหลือเวลาอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนถึงเวลานัด แต่ผมอยากนอนพักซะมิด อยากมีวันที่สภาพร่างกายปกติดีบ้าง แต่วันนี้คงเป็นวันที่ผมเหนื่อยเป็นพิเศษ...ทันใดนั้นสายตาก็เลื้อยไปเห็นครอบครัวหนึ่งเข้ามาในร้าน เด็กสาวเดินทำปากอยู่ด้านหลังราวกับน้อยใจอะไรสักอย่าง เธอน่าจะอยู่ม.ปลาย ไม่สิประมาณม.ต้นไหมนะ

ในตอนนั้น ความรู้สึกที่ผมพยายามจะเพิกเฉยก็พังครืนลงมา ผมอยากกลับบ้าน

“คือ...เป็นอะไรไหมคะ”

น้ำเสียงที่ไม่คุ้นเคยดังขึ้นเรียกสติผมกลับมา พนักงานในชุดยูนิฟอร์มยื่นทิชชูมาให้ด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“เลือดไหลอยู่นะคะ...”

“อ๊ะ อา ครับ ไม่เป็นไรครับ”

ผมรีบยกมือขึ้นปิดหน้า ก่อนก้มศีรษะให้อีกฝ่าย ทิชชูที่รับมาอบเลือดจนกลายเป็นสีแดงฉาน *เซ็งซะมิด* ผมจะเป็นแบบนี้ไปถึงเมื่อไรกัน ผมพยายามกลืนน้ำตาที่เอ่อคลอ ถึงจะลืมเลือนเรื่องราวเกี่ยวกับน้องสาวไปบ้าง แต่สิ่งที่ผมยังคงจำได้ดีคือ น้องเป็นเด็กที่ไม่ค่อยร้องขอความช่วยเหลือเท่าไร

เวลาที่เด็กคนนั้นทำอะไรสำเร็จได้ด้วยตัวเอง มักจะแสดงสีหน้าภูมิใจในตัวเองออกมา เธอมีความสุขมากทีเดียว ดังนั้นพอเด็กที่ไม่ชอบขอความช่วยเหลือมาขอให้ผมช่วยอะไรบางอย่าง คนเป็นพี่ชายก็ต้องช่วยเหลืออยู่แล้ว หนึ่งในนั้นคือการขอให้ผมอ่านนิยายวายแล้วไปคุยกับน้อง...ทำไมคนเราถึงชอบรวมกลุ่มพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบกันนะ ตอนแรกผมคิดว่ามันเป็นนิยายทั่วไปเลยรับปากน้องไปว่าจะอ่านให้จบ ก่อนจะนึกเสียใจในภายหลัง...ผมรับปากไปแล้ว จึงได้แต่อ่านนิยายเล่มนั้นต่อพร้อมกับบอกกับน้องว่านิสัยนี้ของเธอชักจะสร้างปัญหาให้ผมแล้วละ

คงเป็นเพราะความรู้สึกผิดช่วงที่ผมอยู่มัธยมปลาย ตอนนั้นผมเป็นคนอ่อนไหวมาก ตลอดเวลาเกือบสองปีนั้นผมเมินเฉยกับน้อง ทันทีที่อ่านจบน้องก็เอาเล่มที่สองมาให้ผมอ่านต่อ อย่างไรก็ตาม มันต่างกับที่ผมวางแผนไว้ว่าจะอ่านให้จบแล้วไปคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับน้อง นิยายเล่มนี้เป็นนิยายที่ออกแนวเกินคาดไปหน่อยสำหรับผม

การทะเลาะกันอย่างรุนแรงระหว่างผู้ชายสองคนที่ไม่ใช่การชกต่อยกัน แต่เป็นการทะเลาะกันบนเตียงนะ ยิ่งอ่านก็ยิ่งไม่เข้าใจจนปวดหัวไปหมด อยู่ๆ ผมก็นึกถึงคังมูฮยอนขึ้นมา

ถึงเขาจะดูหล่อเหลาจนโดดเด่นสะดุดตา แต่เหตุผลแค่นั้นคงไม่ได้ทำให้ผู้ชายคนไหนอยากมีเซ็กซ์กับผู้ชายด้วยกันหรอกมั้ง

แต่ว่าอูจิมินก็ทำแบบนั้น แม้เรื่องจะไม่ได้บรรยายไว้ หรือเพราะผมอ่านข้ามตรงส่วนนั้นไป เลยไม่รู้เรื่องอย่างว่า ในรายละเอียด แต่มันก็ยังคงใจอยู่ดี...ผมเลยยังไม่เข้าใจตัวเอง อย่างอูจิมินมากขึ้นกว่าเดิม

ในตอนที่ย่านิยายเรื่องนี้ผมคิดว่ามันคงเป็นไปได้และรู้สึกไม่ค่อยดี แต่ว่าต้องอ่านให้จบจึงพยายามทำหัวให้โล่งและเลิกคิดถึงเรื่องนั้นไป ผมถอดแว่นออกแล้ววางไว้บนหนังสือแบบฝึกหัด ก่อนจะยกมือนวดข้างขมับอีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม ผมจะลืมเนื้อหาในเล่มสองนี้ไปไม่ได้ นิยายเล่มหนึ่งเริ่มต้นด้วยการที่อูจิมินกับคังมูฮยอนเป็นรูมเมตกันในหอพักของมหาวิทยาลัย ทั้งสองคนใช้ชีวิตแตกต่างกันและไม่มีอะไรที่เข้ากันได้เลยสักนิด ทั้งที่ตอนแรกพบกันไม่ได้แย่นักขนาดนั้น

ความขัดแย้งเริ่มจากเรื่องซุบซิบของอูจิมินที่ได้ยินมาจากคนอื่น ซึ่งก็คือข่าวลือที่แพร่กระจายมาจนถึงตอนนี้ อูจิมินผู้กลายเป็นหัวข้อบทสนทนาเกี่ยวกับปัญหาชู้สาว สงสัยว่าคังมูฮยอนเป็นคนปล่อยข่าวลือที่ไม่น่าเชื่อถือนั้น

แม้จะไม่มีหลักฐาน แต่ผมคิดว่าสิ่งที่อุจิมินสงสัยนั้น สมเหตุสมผล มีหลายเหตุการณ์ที่ผมจำได้แม้จะอ่านผ่านๆ ยิ่งไปกว่านั้น ผมยังบังเอิญอ่านเจอช่วงที่เปิดเผยนิสัยที่แท้จริง ของคังมูฮยอนด้วย อุจิมินรู้ว่าเมื่อก่อนหมอนั้นเป็นคนแบบนี้ แต่ไม่ได้ใส่ใจอะไร และไม่มีความคิดจะเล่นงานจุดด้อยนั้นด้วย

แต่สุดท้ายเรื่องกลับลงเอยแบบนี้ ทว่าจะโกรธแค้นมากแค่ไหน ชาวลือก็ยังลุลกลามไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายอุจิมินก็ถูกรอบ เรียนไปพร้อมกับเกรดเฉลี่ยที่ย่ำแย่...เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจมากจริงๆ และสาเหตุเป็นเพียงเพราะเขาทำข้อสอบออกมาไม่ดีจริงๆ นั้นแหละ

ผมหยุดอ่าน ก่อนจะลองเดาคะแนนของอุจิมิน แต่เลิกคิด ไปกลางคันเพราะรู้สึกเศร้าขึ้นมาขณะกำลังคำนวณเกรด อย่างไม่รู้ตัวตาม ความจริงที่ว่าคังมูฮยอนเป็นคนทำหรือไม่นั้น ไม่ได้สำคัญสำหรับอุจิมินผู้ซึ่งเบื่อหน่ายที่จะต้องผิดหวังกับการ เชื่อใจคนอื่น

ผมที่อ่านนิยายมาด้วยตาของตัวเองจึงรู้ว่า อุจิมินที่ถูกรอบ เรียนไปแล้วจะกลับมาเรียนอีกครั้งท่ามกลางชาวลือที่ยัง ไม่หายไปไหนและความเข้าใจผิดก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข ส่วนคังมูฮยอนก็จะปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งเช่นกัน การที่อุจิมินต้อง

พักการเรียนไปเพราะใครบางคน แล้วคนคนนั้นกลับโผล่มาให้เห็นอีกครั้งอย่างหน้าด้านๆ รวากับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น เป็นใครก็คงจะไม่โหมมากอยู่แล้ว

และเรื่องก็น่าเศร้ากว่าเดิมตรงที่อุจิมินไม่ใช่เกย์ที่เลวร้ายแบบนั้น ทำไมต้องพยายามไปยั่วยวนผู้ชายคนอื่นทั้งที่ตัวเองไม่ได้ต้องการด้วยละ เขาโกรธแค้นที่ต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องพวกนั้นแต่ทำได้เพียงอดกลั้นเอาไว้ สุดท้ายเขาก็มาหาผมแล้วร้องไห้คร่ำครวญพลาถถามว่าทำไมเรื่องทั้งหมดถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

ในตอนนั้น เจ้าตัวบอกว่าหลงรักคังมุซยอนไปแล้ว รักนั้นเธอ...ผมอึ้งจนพูดไม่ออกเลย รักบ้าอะไรกัน คำว่ารักก็แค่ชื่อเรียกความใคร่อันซับซ้อนที่สมมุติขึ้นมาไม่ใช่หรือไง ผมบอกน้องสาวไปแบบนี้ก่อนจะโดนอีกฝ่ายเหยียบเท้าทันที อืม ไข่แล้วละ ถ้าตัวละครเอกบอกว่ารักก็คือรัก

จากนี้คงไม่โดนน้องเหยียบเท้าอีกแล้ว ผมเย้ยหยันตัวเองในใจก่อนจะหยิบโทรศัพท์ออกมา มีแสงเตือนถึงสายที่ไม่ได้รับแสดงอยู่ แต่ไม่มีอะไรให้ต้องคุยกันนี่นา พอเช็กดูก็พบว่า เป็นสายจากหัวหน้าเอกที่โทร.เข้ามา เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า ทำไมถึงโทร.มาละตอนนี้ถึงเวลางานมีหัตถ์พอดี แทนที่จะโทร.

กลับไปถาม สู้ไปถามต่อหน้าเลยดีกว่า เมื่อคิดดังนั้นผมจึงเก็บของแล้วเดินออกจากร้านไป

“โ๊ะะ ซึงวอน! มาไวจ้ง”

ทันทีที่มาถึงสถานที่จัดงานมีที่ตั้ง หัวหน้าเอกก็เดินมาหาพร้อมรอยยิ้มกว้าง พอเพื่อนผู้ชายวัยเดียวกันเรียกชื่ออย่างสนิทสนมแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกขนลุกนิดหน่อย เพราะไม่เคยถูกเรียกแบบนี้มาก่อนเลยรู้สึกแปลกๆ

“ทำไมมาไวจ้ง นั่งตรงนี้สิ ตรงนี้เป็นที่ที่ดีที่สุดเลยนะ”

“อ้อ ขอบใจนะ”

ตอนที่กำลังจะนั่ง ใครบางคนก็โผล่พรวดเข้ามากอดคอหัวหน้าเอกไว้

“อะไรกันชินโดกยอง ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วนะ รักร่วมรุ่นหรอ”

“ไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อยครับรุ่นพี่”

“ไม่ใช่อะไรกัน โ๊ะะ! หมอนี่คือเด็กปีหนึ่งคนนั้นใช่ไหม อืม...หน้าตาพอใช้ได้ แล้วทำไมสูงแบบนี้นะ เดียวนี้ผู้หญิงเขาไม่ชอบคนตัวสูงมากหรอกนะ”

ทำไมต้องมองมาที่ผมแล้วทำท่าทางหยิ่งโสแบบนั้นด้วย
ผมก็ลงไปมองอีกคน ก่อนกวาดสายตามองไปรอบๆ อย่าง
เหม่อลอย *อุจิมินยังไม่มาหรือ*

“...เฮ้ย อะไรวะ นี่แกกำลังเหม็นฉันทนี่อยู่หรอ?”

“โธ่! รุ่นพี่ครับ ใครจะไปกล้าเหม็นรุ่นพี่ผู้ยิ่งใหญ่ได้ล่ะครับ
แต่ว่าคนที่หล่อที่สุดในปีหนึ่งก็คือผมคนนี่ไม่ใช่หรอครับ
หน้าตาสะอาดสะอ้านกับส่วนสูงพอเหมาะพอดี นิสัยก็ดีที่สุดใน
โลก ชินโดกยงคนนี้ไงครับ!”

“เฮ้อ ชินโดกยง แกถอยไปเลยไป เฮ้ย! ส่วนแกนะมานี่
บอกให้มานี่ไงเล่า!”

“โธ่! รุ่นพี่ครับ อย่าเ็นดูคนอื่นนอกจากผมสิ!”

หัวหน้าเอกพูดเสียงดัง ยึดแน่นพลาตังคนแก่กว่ามากอด
ไว้ เรียกสายตาของคนที่อยู่รอบๆ ให้หันมามอง ระหว่างที่ผม
ยืนงออยู่นั้นหัวหน้าเอกก็ชี้มือชี้ไม้ส่งสัญญาณมาให้ คนที่ถูก
เรียกว่ารุ่นพี่พูดออกมาอย่างไม่พอใจ ผมไม่รู้ว่าจะตอบกลับไป
ทำไมเลยยืนฟังเฉยๆ ให้ผ่านไป แต่ไม่คิดเลยว่าจะทำให้อีกฝ่าย
โมโหขึ้นมาแบบนั้น ต้องขอบคุณหัวหน้าเอกที่ช่วยให้ผม
หลบเลี้ยวออกมาได้ ไม่งั้นคงเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นแน่

ผมนึกว่าอีกฝ่ายจะโทร.มาบอกให้ปีหนึ่งรีบไปงาน แต่คงจะไม่ใช้แบบนั้นสินะ แล้วถ้าอย่างนั้นโทร.มาหาทำไมล่ะ ผมเอียงคอมองหัวหน้าเอกที่ยืนยิ้มขณะจับรุ่นพี่ที่ดูอารมณ์ดีขึ้นกว่าเมื่อกี้เอาไว้

เมื่องานมีที่ตั้งเริ่มขึ้น จู่ๆ ผมก็ निकออกถึงฉากหนึ่งในนิยาย รุ่นพี่คนเมื่อกี้คือตัวประกอบที่ต้องออกจากงานไปราวกับตัวตลกโดยวิธีอันชาญฉลาดของคังมูฮยอนหลังจากทำสงครามประสาธอันน่าขันกับอูจีมิน

เฮ้อ ตัวประกอบที่จำไม่ได้มีเยอะซะมด ถึงจะนึกอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้แล้ว แต่การมีตัวละครหรือฉากไม่คุ้นเคยปรากฏขึ้นมาแบบนี้บ่อยๆ ก็ทำให้ผมปวดหัวน่าดู ตอนนีเหมือนบรรยากาศจะวุ่นวายขึ้นมาเล็กน้อย ผมจึงกวาดสายตามองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นอูจีมินเดินเข้ามา ถึงทุกคนจะทำไมไม่รู้ไม่เห็นแต่สายตาทุกคู่ต่างก็มองไปทางนั้น

พอคนที่โดดเด่นแบบนั้นปรากฏตัวขึ้นมาก็ทำให้งานตึกคึกคักขึ้นทันที ในที่สุดรุ่นพี่คนนั้นก็เห็นอูจีมินก่อนจะถูกวาดจากเก้าอี้ หน้าตาน่าหมั่นไส้ นั่นดูคุกคามสุดๆ มาจนถึงตอนนี้ การมองใบหน้าดูดีของอูจีมินกลับทำให้ผมเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ การรู้อนาคตของคนอื่นแต่ต้องทำไมเป็นไม่รู้ที่น่าอึดอัดจริงๆ ผมรู้สึก

คอแห้งจึงหยิบแก้วน้ำมาดื่มก่อนจะรีบวางลงทันที เพราะแก้ว
ที่คิดว่าใส่น้ำเปล่าเอาไว้กลับเป็นเหล้า เดียวนะ ใครมาเทเหล้าใส่
แก้วแบบนี้

“โอ้ เด็กปีหนึ่งสุดยอดเลย กระดกเหล้าอย่างกระตือรือร้น
เลยนะ”

ตอนที่ผมกำลังสับสน ใครบางคนได้เปลี่ยนแก้วน้ำไปเป็น
แก้วเหล้า ผมมองบรรดาคนที่ไม่รู้ว่าเป็นรุ่นพี่หรือเพื่อนร่วมรุ่น
ไปมา ก่อนจะกลืนโซจูที่อมเอาไว้ในปากลงคออย่างไม่เต็มใจนัก
ถึงไม่อยากดื่ม แต่จะให้บัวนอกมาต่อหน้าคนอื่นมันก็ยังงั้นอยู่

นี่เป็นครั้งแรกที่ดื่มเหล้าในร่างกายซอชิงวอน ผมจำไม่ได้
ว่าในโลกเดิมเคยดื่มหรือเปล่า ผมอาจจะเผลอเมาแล้วชอบ
โวยวายก็ได้...ว่าแต่ ทำไมเหล้ามันหวานแบบนี้ละ ปกติมันต้อง
ขมสิ แต่ทำไมอันนี้อร่อย ผมมองคนที่เสยผมปรกหน้าผากชวน
ให้จิบไปข้างหลังด้วยความสงสัย ทันทีที่เงยหน้ามองด้วยความ
อึ้ง รุ่นพี่ผู้หญิงก็โบกมือราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

รุ่นพี่คนนั้นบอกว่าตัวเองอยู่ปีสอง พลังหัดผมยาวๆ ไว้
หลังไปหุ

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เอาอีกสักแก้วไหม นายคือซอชิงวอน
ใช่หรือเปล่า พี่ชื่อจุนินนะ เรียกแบบสบายๆ เถอะ”

“อ้อ ผมขอชิงวอน...”

ผมที่กำลังแนะนำตัวหยุดก็ก นี่ผมพูดชื่อตัวเองออกไปตอนไหนกัน ทำไมอีกฝ่ายถึงรู้ชื่อของผมล่ะ ขณะที่ชะงักไปอย่างระมัดระวังตัวอยู่นั้น ใครสักคนก็พูดขึ้นมาว่าจะเริ่มเล่นเกมที่องค์การนักศึกษาเตรียมมาให้ รุ่นพี่ผู้หญิงคนนั้นน่าจะเป็นคนขององค์การนักศึกษาที่ว่า เธอปนพิมพ์มาก่อนจะลุดจากที่นั่นแล้วเดินไปหน้าเวที

จริงสิ เพราะเป็นคนขององค์การนักศึกษา ถึงจะมีคนเยอะแค่ไหนก็ยังจำหน้ากับชื่อของนักศึกษาใหม่ได้สินะ คังมูฮยอนเองก็เป็นแบบนั้น การคิดไปเองเพราะความอ่อนไหวส่วนตัวนี้น่าอายสุดๆ หลังจากนั้นตลอดระยะเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง รุ่นพี่และรุ่นน้องก็นั่งรวมกันเพื่อเล่นเกม

ผมเห็นอุจึมินนั่งอยู่ที่โต๊ะฝั่งตรงข้าม คนที่นั่งข้างๆ เป็นรุ่นพี่ผู้ชายตัวเล็กคนหนึ่ง สีหน้าของอุจึมินไม่ค่อยดีเท่าไร รวมไปถึงคนอื่นๆ ก็ดูอึดอัดใจเหมือนกัน คนที่ดูปกติสุดมีแค่รุ่นพี่คนนั้น ในขณะที่โต๊ะฝั่งผมครื้นเครงมาก ทุกคนพากันหัวเราะและพูดคุยอย่างสนุกสนาน

เกมที่เล่นกันคือเกมนับเลข ดังนั้นจึงต้องทำแก้วให้ว่างเอาไว้ ผมลุดแก้วไปมาขณะนั่งเหม่อและพยายามหัวเราะตาม

คนอื่นบนโต๊ะ ซึ่งมันก็ทำให้ผมรู้สึกแปลกแยกและลำบากใจที่จะนั่งต่อไป

นอกจากนั้นแล้ว ผมยังสงสัยว่าอุจิมินคิดอะไรอยู่ถึงมาร่วมงานนี้ แน่หนอนว่าตามเนื้อเรื่องต้องฟังอีเวนตงานมีหัตถ์เพื่อให้พวกเขาทะเลาะกัน แต่ว่าเรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น อุจิมินที่ตัดขาดความสัมพันธ์กับคนอื่นมาสถานที่ที่เสี่ยงดังและวุ่นวายอย่างงานมีหัตถ์นี้ ทั้งที่ข่าวลือยังแพร่กระจายอยู่แบบนี้ทำไมกันแน่ หรือแค่เพราะต้องหาทางเชื่อมโยงกับคังมุฮยอนก็เลยถูกผลักดันอยู่ใกล้ๆ นะเหร

นี่มันเรื่องอะไรกัน...โลกนิยายใบนี้มันโหดร้ายสุดๆ ไปเลยความน่าจะเป็นสุดยุ่งเหยิงทั้งหลายทำให้ผมอารมณ์ไม่ดีจนอยากจะดื่มเหล้าขึ้นมา แก้วเหล้าที่ว่างเปล่าถูกเติมรอไว้แล้ว... เอ๊ะ เมื่อไหร่ผมดื่มไปแล้วนี่? ผมก้มมองแก้วตัวเองที่มีน้ำมาเติมจนเต็มราวกับน้ำพุที่ไม่มีวันเหือดแห้ง ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะที่ราวกับเสียงการร้องดังมาจากคนข้างๆ

คงจะเป็นหัวหน้าเอกสินะที่เป็นเทพบุตรแห่งน้ำพุเมรัยนี่ เขามานั่งอยู่ข้างๆ ผมตั้งแต่เมื่อไรกัน ในตอนที่กำลังมองหน้าอีกฝ่ายนั้นๆ หัวหน้าเอกที่หัวเราะร่วนอยู่ก็ทำหน้าตาแปลกๆ ใส่

“ซึ่งวอน?”

“...หือ?”

“สีหน้านายไม่ค่อยดีเลย เป็นอะไรหรือเปล่า?”

ผมยกมือลูบแก้มตัวเองเมื่อได้ยินแบบนั้น ปกติหน้าก็ซีดตลอดอยู่แล้ว ถึงจะป่วยแต่ก็ไม่ได้เป็นโรคอะไรเลยแก้มตัวออกไปเหมือนทุกที

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อึดอัดนะ”

“ปกติก็หน้าซีดอยู่แล้วแต่นี้มันซีดยิ่งกว่าเดิมนะสิ อยากอาเจียนไหม ถ้าไม่อยากดื่มก็ไม่ต้องดื่มหรอก ไม่ต้องฝืนก็ได้”

เหมือนคำพูดที่พ่อแม่หรือเพื่อนของซอซึงวอนพูดบ่อยๆ เลย หัวหน้าเอกระลပ်กระส่ายก่อนจะรินน้ำเปล่าให้ คงคิดว่าตัวเองชวนเด็กซีโรคม่ากินเหล้าอยู่ละสิ คนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยอย่าง हमอนีบอกให้ผมรอครู่หนึ่งก่อนลุกจากที่นั่งไป ผมมองตามท้ายซอยที่เดินออกไปนอกร้านก่อนจะยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มจนหมด

ตอนนั้นเองที่ผมตระหนักได้ว่ายิ่งดื่มเหล้า ร่างกายก็เหมือนจะสดชื่นขึ้น อาการเจ็บปวดเรื้อรังที่คอยรบกวนทั้งหมดหายไป และผมไม่ได้คิดไปเองด้วย ความจริงถ้าตอนนี้ผมเลือดกำเดาไหลก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่วามันกลับไม่เป็นแบบนั้น

ถึงจะไม่รู้ว่ามันเป็นทฤษฎีอะไร แต่ร่างกายนี้มีอาการ ผิดปกติสองครั้งแล้ว ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวล นานๆ ครั้ง กลับมาร่างกายปกติดีแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ผมอยากใช้เวลา อย่างมีความสุขไปกับร่างกายนี้ต่ออีกสักหน่อย

ผมถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งด้วยความพึงพอใจ ก่อนที่ใครสักคนในโถ๊ะเดียวกันจะหัวเราะลั่นออกมา

“ซึ่งวอน นายดูอารมณ์ดีนะเนี่ย เอาอีกสักแก้วไหม”

“หา บอกว่าใครอารมณ์ดีนะ ถ้าอารมณ์ดีก็ต้องชนโลด!”

เหล้ารุ่นพีที่นั่งรวมกลุ่มอยู่กับนักศึกษาใหม่เดินเข้ามาหา พลังหัวเราะเสียงดัง คงจะอยากมาร่วมชนแก้วด้วย มีแต่คน นิสัยดีทั้งนั้น ทำไมอุจิมินถึงเอาแต่หลบเลี่ยงนะ อ้อ จริงด้วย ‘ผู้คน’ อุจิมินเคยบอกว่าเบื่อและเหนื่อยกับผู้คนนี่นา...

เล่นเกมไปไม่เท่าไร ขวดโซจูและขวดเบียร์ว่างเปล่าก็วาง เกลื่อนตั้งแต่บนโถ๊ะไปจนถึงพื้น เมื่อจำนวนเหล้าที่มีไม่เพียงพอ ต่อจำนวนคนดื่ม ทุกคนจึงนำทั้งสองอย่างมาผสมดื่มแทน เพื่อให้เมาไวขึ้น ก่อนจะเริ่มหัวเราะออกมาเสียงดังราวกับคนโง่ บางคนถึงกับโงนแงน และเพียงครู่เดียวร้านเหล้าก็เริ่มเละทะ ขึ้นมา

“รุ่นพีหยุดดื่มเถอะ เมามากแล้วนะ”

“...คงมูฮยอนกับนายเป็นอะไรกันซะ”

อา...เริ่มแล้วสินะ ตอนนี้อ่านคนเริ่มหันไปทางโต๊ะที่เกิดเรื่องวุ่นวาย หลายคนซุบซิบกันเพราะสนใจว่าเกิดอะไรขึ้น ผิดกับผมที่ไม่ได้อยากรู้ด้วยจึงลุกขึ้นสะพายกระเป๋าและตั้งใจจะเดินออกไปรับลมข้างนอกเสียหน่อย ผมต้องคอยหลบเหล่าคนเมาที่เรียกให้ไปร่วมโต๊ะด้วยอย่างยากลำบากเพื่อออกไปนอกร้าน ทว่าเมื่อออกมาได้ก็เกือบชนเข้ากับหัวหน้าเอกที่เดินสวนเข้ามาพอดี

หัวหน้าเอกมองผมด้วยความมึนงง ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“อ้าว จะไปไหนนะ จะกลับแล้วหรือ”

“เปล่า ว่าจะออกมารับลมสักหน่อย”

“อ้อ...”

หัวหน้าเอกที่หอบแฮกราวกับวิ่งมาราธอนมายกมือขึ้นเกาศีรษะคล้ายกับเสียดาย ลมข้างนอกค่อนข้างเย็น ผมหลบทางให้คนที่วิ่งออกไปข้างนอกโดยไม่ใส่ใจเล็กน้อยจนหนาวได้กลับเข้าไปข้างในร้านซึ่งอุ่นกว่ามาก เข้าไปข้างในครู่เดียวก็สามารถคลายความหนาวได้แล้ว แต่หัวหน้าเอกกลับยืนลังเลอยู่ตรงหน้าประตูราวกับไม่มีความคิดที่จะกลับเข้าไป อีกฝ่ายกะพริบตาปริบๆ เหมือนต้องการทำอะไรบางอย่างก่อนจะยัดถุงหูหิ้วใส่มือผม

“ดีมอันนี้สักหน่อยเถอะ พักเสร็จแล้วก็กลับเข้ามาละ”

“อ้อ...ขอบใจนะ”

ผมรับมาอย่างลืမ်ตัว หัวหน้าเอกเงยหน้ามองผม ก่อนจะหัวเราะเหะๆ แล้วเข้าไปในร้าน ผมมองตามไปเล็กน้อยค่อยหันกลับมาทักดูถุงในมือ พบว่าในถุงนั้นมียาช่วยย่อยกับเครื่องดื่มแก้แฮ้งอยู่

จู่ๆ ก็นึกอยากกินไอศกรีมขึ้นมา ปกติผมไม่ได้ชอบกินพวกของกินเล่นสักหน่อย แต่ไม่รู้ทำไมถึงนึกอยากกินขึ้นมาแบบนี้...คงเพราะฤทธิ์ร้อนของเหล้าละมั้งถึงอยากกินอะไรเย็นๆ ให้ข้างในรู้สึกเย็นลง

เพราะว่าไม่ได้รู้สึกอยากกินอะไรแบบนี้มานานแล้วผมจึงรีบเดินหาร้านสะดวกซื้อทันที ปัญหาที่ตามมาคือแถวนี้เป็นย่านร้านเหล้า ร้านสะดวกซื้อจึงมีคนเต็มไปหมด ผมเลยถือโอกาสเดินเล่นพลางหาร้านที่ไม่ค่อยมีคนไปด้วยเสียเลย

แต่ไม่ว่าจะเดินไปตรงไหนก็ไม่มีสักร้านที่คนน้อย...ไม่เป็นไร เพราะตอนนี้ชาสองข้างที่เคยหนักอึ้งเบาลงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ผมตี๋มไปก็แก้วกันนะ หากรู้สึกเหนื่อยๆ คงต้องตี๋มเหล้าบ้างแล้วละ ไม่ต้องถึงขนาดตี๋มหนักมากก็ได้ เอาแค่นี้รู้สึกไม่ปวดหัวก็พอแล้ว...

“อ๊ะ ขอโทษครับ”

หน้าผากผมชนเข้ากับต้นแขนของคนข้างหน้าเพราะไม่หันได้มอง ต้นแขนของอีกฝ่ายแข็งราวกับก้อนหิน ผมลูบหน้าผากตัวเองบ่อยๆ พลาถอยหลัง คนตรงหน้าเป็นผู้ชายที่ตัวสูงมาก มีหลายครั้งที่เวลามองคนอื่นผมต้องก้มหน้ามอง แต่ผู้ชายคนนี้ตัวสูงกว่าผมเสียอีก เมื่อสบเข้ากับนัยน์ตาคมดุมผมก็ตั้งสติได้ทันที

“เข้าไปก่อนเลยครับ”

“ครับ?”

“ไม่ได้จะเข้าร้านสะดวกซื้อหรือครับ?”

ผมมองหน้าผู้ชายคนนั้นสลับกับร้านสะดวกซื้อไปมาอย่างเหม่อลอย ร้านสะดวกซื้อร้างผู้คนที่ผมตามหาอยู่ตรงหน้าแล้ว แต่ว่าผมไม่ได้รีบร้อนอะไรเลยปฏิเสธน้ำใจของอีกฝ่ายไป

“อ้อ ไม่เป็นไรครับ คุณลุงเข้าไปก่อนได้เลยครับ”

“...”

ถึงผมจะถอยออกมาก้าวหนึ่ง แต่ผู้ชายคนนี้ก็ยืนนิ่งอยู่
อย่างเดิม ก่อนจะก้มมองผม แล้วเดินไปเปิดประตูพลาจมองมา
ด้วยสายตาที่บอกให้ผมเข้าไปในบ้าน

“น้องนักเรียนเข้าไปก่อนเถอะครับ”

“ขอบคุณครับ”

ผมไม่ได้ปฏิเสธและกล่าวขอบคุณไป คนคนนี้เป็นคนดีจน
ผมที่ตกใจกลัวในตอนแรกรู้สึกอับอาย พอผมก้มศีรษะกล่าว
ขอบคุณ ตัวของผมก็แข็งทื่อไปอีกครั้ง ตอนแรกนึกว่ามองผิด
ไปเสียอีก เพราะก่อนหน้านี้ดื่มเหล้ามา ถึงจะดูเหมือนมีสติดีอยู่
แต่อาจจะมองอะไรผิดไปจากปกติได้

แต่ว่าเมื่อมองคนตรงหน้าอีกครั้งก็รู้สึกหายใจไม่ออกทันที
นิ้วก้อยข้างซ้ายของผู้ชายคนนี้หายไปหนึ่งข้อ คนคนนี้เป็น
มุนคยองรอก ผู้ที่เปรียบดังงูพิษซึ่งเป็นมือขวาของแทซองเจไม่ผิด
แน่ ข้อมูลที่หลงลืมไปไหลปากกลับมารวดเร็วจนสร้างเมา
การที่คนคนนี้อยู่ที่นี่ แสดงว่าแทซองเจก็ต้องอยู่แถวนี้ด้วย
เพราะเขาเป็นผู้ช่วยที่อยู่เคียงข้างแทซองเจตลอดเวลา

แทซองเจ

แค่นี้ก็ถึงชื่อนี้ เหยื่อก็ผุดขึ้นมาเต็มหน้าผาก อะไรกัน...ทำไม
ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ตอนที่แทซองเจกับซอชิงวอนเจอกันอยู่ในนิยาย

เล่มสองไม่ใช่หรือไง พวกเขาเคยพบกันมาก่อนแล้วนั่นหรือ แบบนี้เนี่ยนะ เล่มหนึ่งก็พูดถึงแต่เรื่องในมหาวิทยาลัยโดยไม่มีแม้แต่ชื่อของแทซองเจปรากฎเลยด้วยซ้ำ ผมกลืนน้ำลายลงคอ ที่แห้งผาก จู่ๆ ภาพข้างหน้าก็สั่นไหว แข็งชาอ่อนแรงจนเหมือนจะล้ม

ไฉ่เวอร์เอี้ย ทำอะไรเนี่ย ตั้งสติหน่อยสิวะ ตอนนี้อยู่ไม่ใช้เวลา มาตรวจสอบข้อมูลสักหน่อย ผมประหม่ามากแต่คงไม่ดีแน่ ถ้าแสดงออกมาให้อีกฝ่ายเห็น

มุนคยองรกเป็นคนเซนส์ดีมากจึงทำงานอยู่เคียงข้าง แทซองเจที่มีศัตรูรอบด้านได้ เขาคงจะรู้สึกผิดปกติแน่หากจับสังเกตได้ว่ามีคนสนใจและระวังตัวจากเขาอยู่ อย่าแสดงอาการอะไรออกไปเลยนะ ผมกำมือทั้งสองข้างแน่นไม่ให้อาการสั่นเผยออกมา

นิยายในช่วงแรกดำเนินเรื่องผ่านมุมมองของอูจีมิน ผมเลยไม่ค่อยมีข้อมูลอะไรมากนัก สิ่งที่อยู่จีมินไม่รู้ ผมก็ไม่มีทางรู้ แต่ผมก็ได้เตรียมตัวเอาไว้บ้าง หากได้เจอกับแทซองเจโดยบังเอิญไม่ว่าจะที่ไหนหรือเมื่อไร

ผมตั้งใจว่าจะไม่ตื่นตระหนกหากเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่พอมาเจอเข้าจริงๆ กลับทำได้ยากกว่าที่คิดไว้ ถึงอย่างไรช่วงเวลานี้

ก็ยังเป็นเรื่องราวที่อยู่ในเล่มหนึ่งนี่นา ผมเลยพอใจไปว่าต้องได้เจอกันตอนเล่มสองแน่ๆ ...

หัวใจของผมเต้นแรง จำไม่ได้แล้วว่ามาร้านสะดวกซื้อทำไม ผมลากขาที่หนักอึ้งเข้าร้านสะดวกซื้อ แม้ในหัวจะคิดว่าตัวเองเดินตามปกติ แต่ก็ไม่รู้เลยว่าร่างกายเคลื่อนไหวแบบนั้นจริงไหม

ผมไม่สนใจเรื่องที่แตกพลา ก็พยายามทำตัวให้เป็นธรรมชาติที่สุดพลางเลือกของมาลังขึ้น แต่สิ่งที่ผมอยากทำจริงๆ คือการออกไปจากที่นี่ ตอนนี้ผมสร้างมาแล้วแถมยังไม่อยากกินอะไรแล้วด้วย คงมูฮยอนต้องการอูจิมิน แล้วแทซองเจล่ะ สิ่งที่แทซองเจต้องการคืออะไร

ในนิยาย แทซองเจอาจจะทำลายประธานฮยอนซองกรุปผู้เป็นปู่ของคังมูฮยอน รวมทั้งบริษัทและตัวหลานชายด้วยให้พวกเขาตกนรกทั้งเป็น นั่นก็เพราะว่าท่านประธานมีพี่น้องเพียงหนึ่งเดียวที่ร่วมครอบครองทรัพย์สินสมบัติมหาศาล นั่นคือพี่สาว ผู้เป็นยายของแทซองเจนั่นเอง

หากลูกชายของประธานกับภรรยาไม่ได้เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุที่ไม่มีใครคาดคิด คังมูฮยอนกับแทซองเจซึ่งมีศักดิ์

เป็นลูกพี่ลูกน้องกันก็คงจะมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบในฐานะเชโบลรุ่นที่สามแล้ว

เพื่อให้สิทธิ์การบริหารฮายอนของกรุปตกอยู่ในมือของเขา และคังมูฮยอน ท่านประธานจึงเริ่มวางแผนร้าย สิ่งแรกที่เขาทำคือฆ่าพี่สาวของตัวเอง หลานสาวและหลานชาย จัดฉากให้ดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุ แล้วส่งเด็กชายที่สูญเสียบุพการีไปอยู่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเพื่อจัดการคู่แข่งของหลานชายไปในตัว

ทั้งที่เขาสังหารทุกคนทิ้ง แต่กลับปล่อยให้เด็กคนหนึ่งอยู่รอด นั่นอาจเป็นความรู้สึกผิดที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดก็ได้ ส่วนเรื่องการจัดการกับสื่อและทรัพย์สินของเชโบลรุ่นที่สามนั้น เป็นอย่างไรผมก็ 모르 อย่างไรก็ตาม แทชองเจมารู้ความจริงทั้งหมดเมื่อเขาโตเป็นหนุ่มและผูกพันลึกซึ้งกับพวกมาเฟียแล้ว

สิ่งที่ผมประทับใจคือ หมอนั่นไม่สนใจอยากแก้แค้นศัตรูของพ่อแม่เลย กลับกัน เขาทำไปเพราะความสนุกมากกว่า สนใจไปถึงขั้นที่ว่ามนุษย์จะเลวทรามได้ถึงขนาดไหน แต่ก็นั่นแหละ ว่ากันว่าเขานิสัยไม่ดี การแก้แค้นที่ไม่เรียกว่าแก้แค้นของเขานั้นก็ต่ำช้าไม่เบา

สุดท้ายแล้วเรื่องทั้งหมดก็แสดงให้เห็นถึงจุดจบของความยึดติดอันน่าขยะแขยงของมนุษย์ จิตใจที่สกปรกและคับแคบ

เสียยิ่งกว่าท่านประธาน ทำให้สยอนซองกรู้ปกลายเป็นเพียงเศษกระดาษ แม้แต่คังมูฮยอนผู้เป็นหลานของประธานบริษัทก็ยังคงพบเจอกับความสิ้นหวัง ทั้งหมดเป็นแผนการที่ทำเพื่อความหรรษาเพียงอย่างเดียว...

นิยายตรงส่วนนี้เป็นบทของพวกแก๊งมาเฟียที่สืบหาเรื่องราวเบื้องหลังของศัตรูแบบลับๆ จนทำให้ได้รู้ถึงความน่าขยะแขยงของคังมูฮยอน ทว่าอุจิมินที่มีความเกี่ยวข้องกับคังมูฮยอนนั้นไม่ใช่คนที่เข้าหาได้ง่าย เลยเป็นเหตุผลให้แทซองเจอเลือกมาตามหาซอชิงวอนแทน

“คือว่า เป็นอะไรไหมครับ”

เด็กพาร์ตไทม์ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงินถามเสียงเบาด้วยความหวังดี ผมรู้สึกถึงสายตาที่มองมาจากด้านหลัง ยังดีที่ผมมีสติรู้ตัวอยู่บ้าง การแสดงออกที่ไม่เป็นธรรมชาติของผมคงจะถูกมองออกไปได้ง่ายดายเลยสินะ

“โอ๊ะ ชิงวอน!”

ผมก็หันไปตามเสียงเรียกที่คุ้นเคย เจ้าของเสียงนั้นคือคิมยงจี

“นายเองก็เดินมาถึงนี่เพราะร้านอื่นคนเยอะเหมือนกันหรอ โอ๊ะ สีน่านายดูแย่สุดๆ เลย”

คงเป็นเพราะเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยเลยทำให้รู้สึกปลอดภัย ความกังวลเริ่มจางหายไป หญิงสาวเดินโซเซเข้ามาหา เงยหน้ามองด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย คิมยองจีคงเข้าใจผิดว่า ป่วยแล้วยังฝืนตัวเองอยู่ในร้านเหล้าแบบนี้คงลำบากน่าดู และเมื่อเผชิญสถานการณ์แบบนี้ผมจึงไม่ได้ปฏิเสธอะไร

“กลับห้องเถอะ เดี่ยวฉันบอกคนอื่นให้เอง”

“...ขอบคุณนะ”

น้ำเสียงที่เค้นออกมาฟังดูสิ้นสุดขีด

“ขอโทษด้วยนะ ฉันกลับก่อนละ”

“อืม กลับดีๆ ละ”

สุดท้ายผมก็ออกมาจากร้านโดยที่ไม่ได้ซื้ออะไรเลย ลักอย่าง เหมือนทั้งร่างกายติดขัดไปหมด ผมกลั้นหายใจหันกลับไปมอง เห็นว่าผู้ชายคนนั้นไม่ได้สนใจอะไรผมอีก... ไม่ได้จับตาดูอยู่สินะ ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละแล้ว จะมีเหตุผลอะไรให้ต้องจับตามองนักศึกษาที่บังเอิญเจอกันด้วยล่ะ

ผมหัวเราะฝืนๆ พอออกมาข้างนอก ลมเย็นสบายก็พัดผ่านแถมไป ต่อจากนี้จะทำยังไงดี ไม่ว่าอย่างไรสุดท้ายแล้ว แทชองเจก็ยังคงเป็นตัวปัญหาที่เกิณคาดเดา ต่างจากอูจีมินกับคังมูฮยอนที่เป็นเพียงแค่นักศึกษา

การเผชิญกับเรื่องที่ไม่คาดคิดที่นี้ก็เหมือนกับการแสดงแบบด้นสดไม่สนบทที่เขียนไว้ หากเมื่อถึงเจอแทชองเจ ผมคงจะคาดเดาเนื้อเรื่องต่อไปไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ต่อหน้าหมอนั้น ผมอาจจะดูแย่กว่านักแสดงมือใหม่ที่ถูกละเลยฝีมือดีชักนำไปช่วยทีชวาทีก็ได้

อ้อ ไม่รู้แล้ว กลับห้องไปนอนก่อนเถอะ นอนให้เต็มอิ่ม พอมีสติครบถ้วนแล้วค่อยคิดใหม่ดีกว่า

ขณะที่กำลังเดินคิดเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงบางอย่างดังออกมาจากตรอกข้างหน้า กร๊อบ เหมือนเสียงกระตุกหักอย่างรุนแรง...

เพราะเคยมีประสบการณ์โดยตรงกับเสียงแบบนี้ ร่างกายจึงแข็งทื่อไปทันที ผมยืนนิ่งอยู่กับที่ด้วยความกังวลก่อนจะมองเข้าไปในตรอกทราวกับมีบางสิ่งดึงดูดเข้าไป ในนั้นมีดมากจนมองไม่เห็นอะไรเลย แต่ไม่รู้ทำไมกลับรู้สึกโล่งใจขึ้นมา

ผมปลอบใจตัวเองว่าอาจหุแว่วไปแล้วตั้งท่าจะเดินต่อ ทว่าเสียงการต่อยตีที่ดังขึ้นต่อเนื่องก็ทำให้ผมหายใจไม่ออก ความรู้สึกเหมือนเป็นฝ่ายถูกระงับไปด้วยส่งผลให้เหงื่อไหลออกมาเป็นทาง

แต่ว่า...เวอร์เอีย เป็นเพราะจ้องนานเกินไปหรือเปล่าสายตา
ถึงได้เริ่มคุ้นชินกับความมืด

ตรงนั้นปรากฏร่างของชายคนหนึ่งยืนโดดเด่นท่ามกลาง
กลุ่มชายฉกรรจ์ที่นอนระเกะระกะอยู่โดยรอบ สายตาคมปลาน
ดูด้นกำลังจ้องมองมา บรรยากาศหน้ากลัวที่แผ่มาอย่างรุนแรงนั้น
หยุดความคิดของผมลงทันใด ถึงจะมองเห็นไม่ชัด แต่ความ
กดดันตึงเครียดก็ทำให้ปลายนิ้วเย็บเฉียบ ผมต้องรีบไปจากที่นี่
เดี๋ยวนี้

ทว่าข้ากลับแข็งแกร่งกว่าเดิม ออกเหนือไหล่เป็นทางทำให้
หน้าผากเปียกชุ่ม สิ่งเหมือนไฟของโทแกบี⁴คือไฟปลายบุหรี
ที่ชายคนนั้นคาบไว้ลิ้นะ แสงไฟนั้นลั่นไหวไปมาชวนให้รู้สึก
กังวล ต่างกับผมที่ตัวแข็งทื่อ สมองเริ่มเบลอ และสติค่อยๆ
เลื่อนร่วงลงทุกที

ชายที่ยืนสบายใจอยู่คนเดียวสูบบุหรี่ก่อนจะพ่นควัน
ออกมา เมื่อมันสลายไปเขาถึงพูดขึ้นว่า

“ตกลงดินะ คิดว่าฉันจะหาแกไม่เจอจริงๆ เหรอ”

⁴ ภูตชนิดหนึ่งตามตำนานพื้นบ้านของเกาหลี มีรูปลักษณ์คล้ายยักษ์ คือ มีเขา พละกำลัง
มหาศาล และถือกระบองคู่กาย มักชอบกลั่นแกล้งมนุษย์ แต่ก็สามารถบันดาลโชคมาให้ได้
เช่นกัน

เขาพูดด้วยน้ำเสียงล้อเล่นต่างจากท่าทางที่เลดูน่ากลัว
 “นี่ดูถูกฉันถึงขนาดไหนถึงได้มาซ่อนตัวอยู่ในที่แบบนี้”
 “เอ่อ ไม่ใช่ะครับพี่ เสือก ไม่ใช่แบบนั้นจริงๆ นะครับ...”
 เขาตบแก้มคนที่นอนบาดเจ็บอยู่พลางพูดกลั้วหัวเราะ
 “พูดอะไรนะ ฉันไม่เคยมีน้องชายแบบแกละ”

คำพูดหยอกเย้าที่ออกมาจากปากนั้นฟังดูยั่วอารมณ์
 คนอื่นได้ แต่มันกลับทำให้ผมกลัวจนตัวสั่นและปวดตามข้อต่อ
 ไปหมด อาจเพราะรูปร่างที่สูงใหญ่กว่าผู้ชายทั่วไป ไหนจะ
 บรรยากาครอบตัวที่ดูป่าเถื่อน ชายคนนั้นเงื้อมมือขึ้นสูงแล้ว
 ฟาดลงบนแก้มของชายที่บาดเจ็บเต็มแรง ภาพที่เห็นเป็นเพียง
 แค่การตบหน้า แต่ทำไมผมเหมือนได้ยินเสียงกระดูกหักดังลั่น
 เลยละ...และผมรู้สึกเดจาวากับช่วงเวลานี้

‘ทำทุกอย่างเหมือนเป็นเรื่องเล่นๆ นิสัยไม่ดี พูดจา
 ไร้มารยาท และมันใจอยู่เสมอ’

นี่เป็นประโยคที่เคยได้ยิน ไม่สิ เคยอ่านจากที่ไหนสักแห่ง
 สัญชาตญาณของผมบอกว่าชายคนนี่คือแทซองเจ ถึงจะเห็น
 หน้าไม่ชัด แต่คือแทซองเจแน่ๆ ผมชนลูกชันหัวร้าง ทำไม...
 ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ อ้อ จริงด้วย เพราะงูพิษมุนคยองรอกอยู่ที่นี้

แทชองเจกี้ต้องอยู่ด้วยสินะ ไซ้ใหม่ แต่ทำไมถึงมาปรากฏตัวตอนนี้ได้ล่ะ

ทุกครั้งที่มึนธขับผ่านไป ไฟหน้ารถก็จะสาดส่องบริเวณที่เกิดเหตุรุนแรงนี้ ผมรู้สึกเหมือนเส้นเลือดทั่วร่างกายกำลังหดตัว พยายามกำมือที่เย็นเฉียบไว้แน่น สองขาก้าวถอยหลังช้าๆ โดยไม่สนว่าร่างกายยังขยับได้ปกติไหม

น่ากลัว มันท่ากลัวมากจนร่างกายสั่นเทา ถึงคิดว่าตนเป็นคนที่ไม่ได้กลัวความรุนแรงก็ยังรู้สึกได้ถึงความน่ากลัวของสถานที่แห่งนี้ เสียงของความรุนแรงที่เกิดขึ้นจี๊ดจ๊าดอ่อนไหวของผมจนเดินเซ และต้องหลับตาแน่นแทนการหลบหนี

ผมไม่เคยเห็นสิ่งมีชีวิตใดดูภูมิใจกับการอยู่เหนือคนอื่นเหมือนแทชองเจมาก่อน ความหวาดกลัวจึงไหลบ่าไปทั่วร่างกาย แม้แทชองเจจะพูดด้วยเสียงเอื่อยเฉื่อย ทว่ากลับทำให้ชายบาดเจ็บคนนั้นสะอื้นให้พลางร้องขอความเมตตา อ้อนวอนทั้งที่ตัวสั่นเทา แต่คำขอนั้นคงทำให้ชายเจ้าของสายตาเบื่อหน่าย ไม่สบอารมณ์ บุหรี่ที่เจ้าตัวคาบอยู่ในปากจึงถูกขยี้ดังอย่างแรง ชายที่บาดเจ็บหอบหายใจ ดิ้นพรวดๆ ไปมาราวกับปลาขาดน้ำ

เรื่องที่เกิดขึ้นตรงหน้าผมตอนนี้เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ไม่ใช่จากในหนังหรือในนิยาย แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ ไซ้ใหม่

ระหว่างที่ความคิดในหัวกำลังตีกันยุ่งเหยิง เสียงของรถที่แล่นผ่านไปอย่างรวดเร็วกับอากาศเย็นยะเยือกก็ทำให้ผมรู้สึกตัวว่า ‘นี่คือความจริง’

ผมคลีนไสล์จนเหมือนจะขย้อนน้ำย่อยออกมา หากนี่เป็นความจริง ผมจะต้องทำยังไงกับผู้ชายคนนั้น เป็นแฟนกัน? บ้าไปแล้วแน่ๆ จะไปคบกันได้ยังไง ถึงไม่สองกระจากดูก็รู้ว่าตอนนี้หน้าผมคงซีดเผือดเพราะใจผ่อไปแล้วแน่ๆ

ในนิยายเล่มสอง เมื่อแทซองเจอว่าอูจิมินไม่เล่นด้วย จึงเบนเข็มมาหาผมแทน เข้ามาจีบแล้วทำเหมือนผมเป็นของเล่น ถึงแม้จะเป็นคู่รักที่ไม่เหมือนคู่รักเลยก็เถอะ...ผมต้อง ‘สร้างตลกหลุมรัก’ คนแบบนั้นเพื่อที่จะไม่ให้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

รัก? ผมกับผู้ชายคนนั้นรักกัน? พุดอะไรบ้าๆ ผมทำไม่ได้หรอก ต่อให้เป็นการแสดงก็ไม่มีทางทำได้เด็ดขาด!

และการเสแสร้งในจินตนาการนั้นแตกต่างกับความเป็นจริงอย่างสิ้นเชิง แทซองเองก็บั่นหน้าเข้าหาผมอย่างมีเจตนา ถึงจะถูกจับได้ ก็เป็นแค่สิ่งที่เขาทำเพื่อความสนุกและไม่ต้องใส่ใจอะไรอยู่แล้ว แต่หากผมเป็นฝ่ายที่ถูกจับได้ สถานการณ์จะต่างไปโดยสิ้นเชิง แทซองเจเติบโตมากับพวกนักเลง หมายความว่า

อีกฝ่ายคุ้นเคยกับการทบตี ช่มชู้ และเล่นงานคนอื่นดี ดังนั้น หากผมถูกจับได้ละก็...

เสียงแปลกๆ เริ่มดังขึ้นในหู ถึงจะเป็นสัญญาณเตือนที่ไม่ดี แต่ตอนนี้ผมยังทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น เพื่อที่จะทำให้อูจิมินทุกซี้ใจแล้ว แทซองเจจึงเข้าหาคนที่ใกล้ชิดกับอูจิมินอย่าง ซอชิงวอนแทน สำหรับแทซองเจ ซอชิงวอนเป็นเพียงแค่ของเล่น ใครจะชอบการถูกหยอกล้อเป็นของเล่นกันล่ะ

คนที่มีนิสัยโหดร้ายไม่เห็นใจคนอื่นแบบนี้จะทำรุนแรงกับของเล่นขนาดไหนกัน

แทซองเจนะ เป็นคนประเภทที่บอกให้อูจิมินนั่งอย่างงูพิฆมุนคยองรกดัดนิ้วเพื่อทดสอบความซื่อสัตย์ ออกคำสั่งในสิ่งที่คุณปกติเขาไม่ทำกัน ไหนจะเป็นคนอารมณ์แปรปรวนจากตอนแรกที่ปกติดีจู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาตวาดต่าคนอื่นจนทำให้คนรอบข้างรู้สึกเครียดไปด้วย

ในนิยายมีแต่คนหวาดกลัวแทซองเจ แม้แต่อูจิมินเองก็ด้วย คิดดูสิขนาดอูจิมินที่บอกว่าคงมุซยอนคือไอบ้าที่รับมือได้ยาก ยังคิดว่าแทซองเจคือไอบ้าอีกคนที่แย่งยิ่งกว่านั้นอีก

“...”

“...”

เวอร์ละ เหมือนนานเกินไปหน่อย มนุษย์เรามีคนที่มีสายตาคมกริบเป็นพิเศษอยู่และแทชองเจเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ความรู้สึกที่เหมือนยืนอยู่หน้าเสือตัวหนึ่งทำเอาสมองชาวโพลนแทชองเจมองผมไม่ว่างตาราวกับกำลังพิจารณาเหยื่อพลางฟันควันบุหรือออกมาซำๆ จนผมเริ่มสับสนว่าตัวเองทะลุเข้ามาในนิยายแนวลึกลับนัวร์หรือเปล่า

แน่นอนอยู่แล้วว่าผมเป็นฝ่ายได้เปรียบ ทั้งรู้นาครตและเรื่องราวเกี่ยวกับแทชองเจ แต่ทำไมถึงรู้สึกว่ามันเปล่าประโยชน์ ยิ่งไปกว่านี้ เววตาเด็ดเดี่ยวเหมือนกับนิลย่นนั้นทำให้รู้สึกเย็นวบบจนขยับตัวไม่ได้ การที่ผมยังยืนตัวแข็งอยู่ตรงนี้ได้ถ้าคิดในแง่ดี มันก็เป็นเรื่องน่าทึ่งเหมือนกัน

ผมมองแทชองเจอย่างไม่ได้ตั้งใจ ส่วนแทชองเจก็มองมาโดยไม่ละสายตา พวกเราต่างคนต่างมองกันโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา ในตอนที่สายตาเราสบกันเหมือนกับว่าช่วงเวลานั้นถูกหยุดเอาไว้

ในตอนนั้นไฟหน้ารถก็สาดเข้ามาก่อนจะหายไป ผมเหมือนเห็นดวงตาของแทชองเจเป็นประกายอยู่แวบหนึ่ง แต่เพียงแค่ครู่เดียวเท่านั้นเลยไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร เส้นผมชิ้นหนึ่ง

ชวนรำคาญและเขาก็กำลังจะหมดแรงเหมือนกับว่าผมกำลังจะล้มลงในไม่ช้าแต่ก็ต้องอดทนเอาไว้

แยละ เหมือนจะอ้วกเลย...

ผมรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน ขณะที่ยกมือลั่นเท้าไปจับห้องสายตาก็เห็นใครบางคนที่นั่งนอนหมอบอยู่บนพื้นลุกขึ้นมาทั้งที่ตัวสั่นไม่หยุด *อะไรนะ นี่มันอะไรกันอีก* ผมเห็นชายคนนั้นหยิบมีดวาววับออกมาจากอก ผมเคยเห็นจากแบบนี้จากในหนังมาก่อน หลังจากนั้นจะต้องมีคนตายไม่กี่เจ็บตัวแน่ๆ

บ้าเอ๊ย ผมพุ่งไปหาแทซองเจโดยไม่รู้ตัวเมื่อเห็นคมมีดเป็นประกาย คว่ำข้อมืออีกฝ่ายแล้วออกแรงดึง เมื่อรีบออกมาจากตรอกนั้นแล้วผมก็ต้องตกใจเมื่อเห็นแทซองเจชัดๆ ได้แสงจันทร์ที่ส่องลงมา อย่างแรก...อีกฝ่ายตัวสูงมากจนผมต้องเงยหน้ามอง ข้อมือที่จับอยู่ก็ทั้งหนาและแข็งแรง ไหนจะเรื่องยอมปล่อยให้ตัวเองโดนลากมาอย่างง่ายดายกว่าที่คิดนี้อีก...

เป็นเพราะกล้ำแขนหรือเปล่า ทำไมข้อมือที่จับอยู่ถึงได้หนักขนาดนี้ และทุกครั้งที่ผมก้าวถอยหลัง อีกฝ่ายก็จะก้าวตามมาด้วย...นี่มันเกินคาดสุดๆ ดูลิ พอผมถอยหลัง แทซองเจก็ตามมา เหมือนลูกนกเลย...

ขณะกำลังจมอยู่กับความคิดไร้สาระของตัวเอง อีกฝ่ายก็หยุดนิ่ง

“ถนน”

“ครับ?”

“บอกว่าข้างหลังเป็นถนน”

ผมยืนงง มองหน้าอีกฝ่ายก่อนจะหันไปมอง มีรถหนึ่งคันขับผ่านด้านหลังไปอย่างรวดเร็ว

“อ๊ะ เอ่อ ครับ จริงด้วย...”

ต่างคนต่างกะพริบตาปริบๆ ใส่กันท่ามกลางความเงียบ อันแปลกประหลาด เหงื่อกาฬแตกพลั๊กเมื่อกลับมารับรู้ถึงการกระทำของตัวเอง ตอนนั้นเพราะบังเอิญสบตากับชายถือมีดเข้าพอดีจึงเผลอทำแบบนั้นลงไป ผมสับถอกออกมา เอาเป็นว่าตอนนี้รีบปล่อยมือแล้วหนีไปก่อนดีกว่า...ไม่สิ แบบนี้มันไม่ถูกต้อง ไม่ใช่เหรอ จะปล่อยให้แทชองเจโดนแทงหรือไง แต่เดี๋ยวก่อน อีกฝ่ายรู้ตัวก็คงจะหลบไปเองนั่นแหละ เพราะหากยังยืนอยู่ตรงนี้ คนที่โดนแทงน่าจะเป็นผม!

ใช่แล้วละ ผมต้องหนีก่อนจะเป็นหัวข้อข่าวในวันถัดไปว่า [นายซอ (ยี่สิบปี, เพศชาย) ถูกแทงอย่างรุนแรงระหว่างเดินทางกลับบ้าน] แต่เวรเอ๊ย ผมเพิ่งเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้กับตัว

เป็นครั้งแรก ก็เลยหนีออกมาจากตรอกทั้งที่ยังจับมือของ
แทซองเอาไว้ด้วยความกลัวสุดขีด

ระหว่างกำลังวิ่งไปตามถนนในยามค่ำคืนก็เกิดหูแว่วขึ้นมา
ถ้าผมรู้สึกหวาดกลัวก็มักจะสูญเสียการได้ยินเสมอ เพราะแบบนี้
แม้แต่หนังผีผมก็ไม่ดู แต่ว่าตอนนี้ผมกำลังทำอะไรอยู่กันแน่...
ไม่รู้เลย หากเหตุการณ์นี้กระทบกับการดำเนินเรื่องในนิยายแล้ว
มันพังและทะลุขึ้นมาผมคงได้ฆ่าตัวตายเหมือนซอชิงวอนในนิยาย
แน่ๆ ไฉ่วเรอฮย็ กแล้วจนล้นไปทั้งตัวเลยตอนนี้ ถ้าเป็นแบบนี้
มีหวังคงไม่ได้กลับโลกเดิมแน่ ถึงจะบอกว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว
ก็เถอะ แต่แบบนี้รู้สึกไม่ยุติธรรมเลยสักนิด

ท้องไส้ผมเริ่มปั่นป่วนมากขึ้น เหมือนกำลังจะขาดสติ
เพราะความหวาดกลัว ลมหายใจติดขัด ภาพข้างหน้าเริ่มเลือนราง
ไม่ใช่เพราะน้ำตาที่เอ่อคลอแต่มันมองไม่เห็นจริงๆ ตอนนี้ผม
ทั้งหูหนวกทั้งตาบอด เป็นอาการแปลกประหลาดที่ไม่ได้พบเจอ
มานานแล้ว เพราะอาการเหล่านี้ทำให้รู้สึกเหมือนจมหายไป
ในความเปล่าเปลี่ยว ผมเลยไม่อยากพบเจอมันอีก

หากไม่มีข้อมือหนาที่จับไว้แน่น ผมก็คงเชื่อว่าตัวเองกำลัง
จะสลายหายไปจริงๆ ผมกลัวมากจนเพิ่มแรงจับข้อมือของ
แทซองเจ ก่อนจะหยุดวิ่งเพราะอีกฝ่ายฝืนร่างกายเอาไว้

ผมหมุนตัวกลับไปอย่างรวดเร็วจนจมูกกระแทกเข้ากับแผงอกของ
คนตัวสูง

ชายถือมีดคนนั้นอาจจะกำลังวิ่งตามมาติดๆ แต่ทำไม
อีกฝ่ายกลับยืนนิ่งไม่ไปต่อล่ะ ผมไม่เคยถูกใครตึ้งรั้งไว้จนดู
น่าตกแบบนี้มาก่อนเลย ผมยกมือจับอกที่หัวใจกำลังเต้นแรง
ก่อนจะเลื่อนไปจับจมูกที่รู้สึกเจ็บ ร่างกายของแทซองเจทำมา
จากปูนซีเมนต์หรือไง ผมบ่นเพิ่มพาวว่าไอ้บ้านี้ทำอะไรก่อนจะ
ก้มหน้าหนีสายตาที่มองมาอย่างพิจารณา

พอได้เห็นหน้าชัดๆ แบบนี้แล้วเรื่องความหล่อคมเข้มนี้
เอาไว้ก่อน นัยน์ตาสีดำของอีกฝ่ายเบิกกว้างด้วยความตื่นตัว
สมกับเป็นคนทีพึ่งต่อyardกับคนอื่นมาเมื่อก็ ปล่อยให้คนแบบนี้
โดนแทงไปเลยดีไหมนะ พอมองตรงๆ แล้วรู้สึกอึดอัดชะมัด
แต่เดี๋ยวลี อึดอัดนั้นเหวอ หมอนั่นเองก็คงจะรู้สึกเหมือนกัน
สินะ ผมต้องเป็นฝ่ายเริ่มอธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์นี้ก่อน
หลังจากนั้นจะได้พูดคุยกันง่ายขึ้น

“เฮียอก คือ ฮีก ละ...ลำบาก...”

ผมกำลังจะพูดว่า ‘ลำบากน่าดูเลยนะครับ’ แต่พอมาคิดดู
ดีๆ แล้ว ความลำบากนั้นเป็นของพวกเขาคนที่ถูกต่อyardเมื่อก็ต่างหาก
หรือก็น่าจะหมายถึงตัวผมเองนี่แหละ

ผมรีบกลืนคำพูดที่ไม่สมเหตุสมผลนั้นลงไป แกล้งทำเป็น
หอบหายใจพลางคิดหาคำพูดอื่นที่เป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับ
สถานการณ์มากกว่า โชคดีที่แทชองเจไม่ได้พูดอะไรออกมา
ผมจึงปรับลมหายใจให้เป็นปกติจนกลับมาได้ยืนและมองเห็นได้
เหมือนเดิม

“ผมเห็นมิด คือ...คิดว่ามันค่อนข้างจะอันตราย...”

“เลือดออกนะ”

ขณะที่ผมกำลังพูดวาทะเพื่ออธิบาย ไม่รู้ว่าทำไมแทชองเจ
ที่ยืนเงียบมาตลอดก็พูดแทรกขึ้นมา ว่าอะไรนะ

“บอกว่าเลือดกำเดาไหล”

เวรเอ๊ย เลือดมาไหลเอาตอนนี้เนี่ยนะ

ผมหน้าร้อนวูบขึ้นมาทันที แล้วรีบอุดจมูก รู้สึกเวียนหัว
หนักกว่าปกติ คงต้องรีบหาซื้อแก้ตัวแล้ว อ้างว่าป่วยดีไหมนะ
แต่หากพวกเราคบกันตั้งแต่นิยายเล่มหนึ่งจะเป็นยังไงล่ะ ถ้านี่
คือเนื้อเรื่องที่ถูกวางไว้ มันก็ไม่แปลกที่แทชองเจจะจับชอชิงวอน
ง่ายๆ แบบนี้

ในนิยายเล่มหนึ่งชอชิงวอนมีแฟนสาวอยู่แล้ว ทว่าในเล่ม
สองจู่ๆ ก็ไปรักกับแทชองเจเสียอย่างนั้น ตอนผมอ่านพาร์ตนั้น
ผมคิดอะไรขึ้นมาได้นะ...อยากจะขยี้มหัวตัวเองแต่สายตาดันไป

เห็นรอยเลือดเปื้อนที่หลังมือของอีกฝ่ายเสียก่อน ไม่สิ มันไม่ใช่ รอยเปื้อนแต่เป็นรอยแผลต่างหาก ผมโพล่งบอกอีกฝ่ายไปโดยไม่ทันยั้งคิด

“มือเป็นแผลนี่ครับ”

“หน้านายเหมือนจะระเบิดเลย”

“...”

ไม่รู้ว่ามีอะไรน่าตลกถึงได้ยักยืมแบบนั้น เพราะท่าทางดูอารมณ์ดีของอีกฝ่ายผมเลยนั่งลงกับพื้น ก่อนจะดึงข้อมือให้อีกฝ่ายนั่งตาม คนที่เล็บฉีกไม่รู้ตัวผมยังให้ยืมกรรไกรตัดเล็บเลย นับประสาอะไรกับการให้ปลาสเตอร์แก่คนบาดเจ็บล่ะ ต่อให้อีกฝ่ายเป็นแทซองเจ็กก็เถอะ ให้อย่า แถมเขายังไม่มีทีท่าว่าจะจากไปซะด้วย

เลือดกำเดาหยุดไหลแล้ว ผมวางกระเป๋าไปแล้วหยิบทิชชูเปียกมาเช็ดหน้า ก่อนจะหยิบกล่องปฐมพยาบาลพกพาออกมา ตั้งใจว่าจะแปะปลาสเตอร์ให้อีกฝ่าย ผมเช็ดเลือดให้แล้วเทยาฆ่าเชื้อพรวดใส่แผล

“...”

“...ขอโทษครับ”

ฉันทะเลาะกันไปหน่อย ผมตกใจจนผวาก่อนที่อีกฝ่ายจะ
พูดขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจ

“ขอโทษทำไม ไม่ต้องขอโทษหรอก”

คิดว่าจะโดนต่อยแล้วเสียอีก โชคดีที่เขาไม่ได้ทำหน้านี้
ตัวขมวด แต่กลับนั่งนิ่งๆ อยู่อย่างนั้น ผมพยายามหลังมือที่เต็ม
ไปด้วยรอยแผลและแกะพลาสติก การที่แทซองเจสงบเสียงม
แบบนี้ก็ชวนให้รู้สึกงงววย เพราะเขาดูว่านอนสอนง่ายต่างจาก
นิสัยที่อ่านมา

“ชื่ออะไร”

“...ซอชิงวอนครับ”

อีกฝ่ายคงจะเบื่อนิดหน่อยเลยรื้อของในกระเป๋าผมออกมา
หนังสือเรียน แท็บเล็ตแล้วก็ถุงเท้าวางกระจายอยู่บนพื้น ถึง
เพื่อนร่วมชั้นจะทิ้งกับกระเป๋าผมแค่ไหนแต่ไม่มีใครมารื้อของ
ของผมแบบนี้เลย...

“ทำไมถึงแบกของมากมายขนาดนี้ล่ะ เป็นพวกเด็กหนีออก
จากบ้านหรือไง”

“เป็นเด็กมหาวิทยาลัยครับ”

“เด็กมหาวิทยาลัยสมัยนี้เขาพกเชือกไปไหนมาไหนด้วยหรอ
ทำไมถึงพกของอะไรแบบนี้ล่ะ”

เพราะคุณจะมาลักพาตัวผม เลยต้องพกไว้เพื่อเอาตัวรอด
ไว้ครับ ให้ตอบแบบนี้ก็คงไม่ได้ ถึงพูดไปก็คงไม่เชื่อหรอก ผม
ติดพลาสติกเอาไว้ให้ก่อนจะตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ

“ก็แค่เพื่อจำเป็นต้องใช้แหละครับ”

“แบบ ใช้ผูกคอตระหนักรอ”

“...”

ปากนี่จริงๆ เลย...

ถึงจะ 모르ว่าตัวเองกำลังทำสีหน้าแบบไหนอยู่ แต่อีกฝ่าย
ดูสนุกอยู่ไม่น้อย ชูระของผมเสร็จแล้ว ผมคิดว่าแพชของเจจะลุก
ขึ้นไปทันทีเสียอีกแต่กลับกลายเป็นว่าอีกฝ่ายยังนั่งคุยเรื่อยเปื่อย
กับผมต่อ พวกเรานั่งทิ้งตัวคุยกันอยู่ข้างสวนหย่อมแห่งหนึ่ง
ใกล้ๆ ถนนที่ไร้แสงไฟ

ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น แพชของเจพูดคำหยาบออกมาสามครั้ง
พูดจากวนประสาทมมอีกสักห้าครั้งได้ เขาดูเหมือนคนนิสัยไม่ดี
แล้วก็ดันนิสัยไม่ดีจริงๆ เสียด้วย พูดจาเป็นกันเองกับคนที่เพิ่ง
เคยเจอกันครั้งแรกเป็นนิสัยที่อยู่นิสัยในสายเลือดหรือยังไ้ แต่ว่า
มันไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกแยแ่แถมยังดูเป็นธรรมชาติด้วย เพราะ
น้ำเสียงของเขา ผมเลยไม่รู้สึกรังเกียจ

ทั้งทำอะไรตามอำเภอใจ ทั้งไม่มีมารยาทจนผมอยากจะ
บ้าตาย แต่ก็ไม่ได้แย่งจนทนไม่ไหว แถมยังพูดจาหยอกล้อ
และก็ได้ข่มขู่อะไรจนน่าสงสัยว่าใช่คนเดียวกับก่อนหน้านี้
หรือเปล่า

จู่ๆ เทซของเจ็กก็ก้มตัวลงมาจ้องหน้า ระยะห่างเพียงน้อยนิด
นั้นทำให้รู้สึกเย็นขึ้นมา

“นายนะไม่ใช่เด็กม.ปลายแน่ะ?”

“ผมเป็นเด็กมหาวิทยาลัยจริงๆ ครับ”

“เรียนที่ไหน ม.ฮันุก?”

“ครับ”

“เรียนเก่งน่าดูเลยนะ ปีหนึ่ง?”

“รู้ได้ยังไงครับ”

เพราะว่ายังมีเบปี้⁵เฟต⁵อยู่หน้าก็เลยยังดูเด็ก ขณะที่ผมลูบ
แก้มตัวเองไปมา เทซของเจ็กพยักหน้าเรื่อยๆ ก่อนจะตอบกลับ

“ดูเหมือนแบบนั้นนะ ดุงๆ โง่ๆ”

...อะไรเนี่ย นี่หาเรื่องกันหรือ

⁵ ไขมันบริเวณหน้าแก้ม ทำให้แก้มนุ่มอุ่มฟู จึงดูหน้าเด็ก ไม่โทรม

ผมทำหน้าหงิก ตอนนั้นเองก้อนเมฆที่บังดวงจันทร์ก็เคลื่อนตัวออกไป แสงจันทร์ส่องสว่างลงมาอย่างพอดีพอดีทำให้ผมเห็นหน้าของแทซองเจได้อย่างชัดเจน อีกฝ่ายกำลังยิ้มอย่างสบายใจ ต่างกับรอยยิ้มโหดเหี้ยมที่เห็นในมุมมืดก่อนหน้านี้ ใบหน้านั้นหล่อเหมือนเดิมแต่ให้ความรู้สึกที่ต่างกัน รอบบริเวณนั้นมีตลั่งและบิตเบี้ยว มีเพียงรอยยิ้มของแทซองเจเท่านั้นที่ผมมองเห็น

มีลักยิ้มด้วยแฮะ...

ผมมีนิสัยชอบมองแก้มคนอื่น ก่อนที่พอจะลงไม้ลงมือแก้มของพอจะกระตุกไม่ก็สั่นเกร็งขึ้น เพื่อที่จะไม่ทำให้พออารมณ์เสียยิ่งกว่าเดิม ผมจึงเริ่มชอบสังเกตแก้มของคนอื่นตั้งแต่นั้นมา ในบรรดาคนพวกนั้น มีหลายคนที่มีลักยิ้ม ทว่าไม่มีของใครที่น่ามองแบบนี้เลย

ผมยิ้มตามอีกฝ่ายอย่างลึมตัว เอ็ม...เอ่อ...อะไรเนี่ย อุจิมินนี่ยังงัยกัน ไม่เห็นเคยบอกว่าแทซองเจหน้าตาดีมากมาก่อน คนอะไรทำไมหล่อขนาดนี้ จริงๆ อุจิมินกับคังมูฮยอนก็หล่อนะ แต่เทียบกับชายคนนี้ไม่ได้เลยสักนิด

ยังไม่ได้ทำอะไรหน้าก็ร้อนวูบวาบแล้ว ทำไมผมถึงเป็นแบบนี้ก็ไม่รู้ ผมก้มหน้างุดเพราะมองหน้าอีกฝ่ายตรงๆ ไม่ไหว

ตอนนี้แม้แต่หัวใจก็ยังเต้นแรงขึ้นมา ทำไม่กันล่ะ เพราะว่า
ยังหนีออกจากที่วิ่งมาสินะ ไม่ใช่หัวใจเต้นแรงเพราะมอง
เศษของเงาหรืออะไรใหม่ ไ้อ้บ้าเอ๊ย ร่างกายนี้มันคงจะรวนจน
ควบคุมไม่อยู่แล้ว

“ตื่นคอแดงแล้วนะนั่น”

“รู้แล้วครับ”

“รู้ล่ะรู้อะไร”

“คงเป็นเพราะตีมือเหล่านะครับ พอตีผมตีมา แล้วจู่ๆ ก็
ต้องมาวิ่ง...”

ทำไมตอนที่ผมแอบเหลือบมอง อีกฝ่ายต้องส่งยิ้ม
ล้อเลียนผ่านสายตามาให้ด้วย

“แต่จากที่ฉันเห็นเหมือนมันจะไม่ใช่แบบนั้นนะ”

ผมหยุดต่อปากต่อคำกับอีกฝ่าย แม้จะรู้ว่ามีคนรอคำตอบ
อยู่ก็ตาม แต่ผมไม่มีสติตอบกลับไปหรือ คนอะไรมีตินกาแล้ว
ยิ่งหลอขึ้นไปอีก หากผมไม่จับปากเอาไว้มีหวังได้พูดอะไรบ้าๆ
ออกไปแน่

ไม่รู้ว่าอะไรที่ชวนขำนักหนาถึงได้ขยับหัวเราะออกมา
แบบนั้น ทำตัวน่ากลัวแบบเมื่อไหร่จะสบายใจกว่าอีก...ตอนนั้นเอง
ที่ผมรู้ตัว หมายความว่าผมไม่กลัวเศษของเงาแล้วนะสิ

ผมเหลือบตาจ้องหน้าหล่อๆ นั้น อีกฝ่ายนินห์น้ำถามว่า

“ทำไมทำตาโตแบบนี้”

“แป๊บนะครับ ขอผมจ้องก่อน”

“หึม”

ผมสบตาอีกฝ่ายโดยไม่กะพริบตาเลยสักครั้งก่อนจะปิดเปลือกตาลง ลมภาพจำที่รุนแรงในหัวออกไปอย่างยากลำบาก ก่อนจะค่อยๆ ประเมินสถานการณ์ซ้ำๆ อย่างใจเย็น ตอนนี้ผมกลัวหมอนี่หรือไม่ คำตอบก็คือ ไม่ได้กลัวเท่าที่คิดไว้

เพราะสถานการณ์เมื่อกี้วุ่นวายและน่ากลัวมากจนผมใจผ่อ แต่พอได้พูดคุยกันแล้ว ทำไมถึงไม่รู้สึกลัวล่ะ แปลกชะมัดเลย อย่างบอกนะว่าชายคนนี้ไม่ใช่แทชองเจนะ...น่าสงสัยสุดๆ

“คือว่า คุณชื่ออะไรเหรอครับ”

“เพ็งจะมาอยากรู้ชื่อกันหรือไง”

“แล้วก็เรื่องในครอบครัวค่อนข้างจะวุ่นวายใช้ไหมครับ”

“พูดอะไรของนายนะ เมาเหรอ”

สีหน้าสบายๆ ของเขาหม่นลงครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะในลำคอและยื่นมือเข้ามา ผมผงะเล็กน้อยเพราะไม่ทันตั้งตัวและหลับตาปี๋ทันทีที่สัมผัสถึงมือที่กำลังขยี้ผมอยู่ ผมมีนงง ส่วนแทชองเจก็หัวเราะในลำคออีก

“ทำไม กลัวเธอ”

“ไม่ใช่สักหน่อย...”

ผมชินและประหม่า มือที่ยื้ผมจนยุ่งทำให้รู้สึกดีจนเผลอหลับตาลง ถึงจะเจ็บนิดหน่อย แต่ก็รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายละมือออกไปแล้ว เพราะแบบนั้นหรือเปล่า ร่างกาย ไม่สิ แถวน้ำอกถึงได้จ๊กจี้แปลกๆ จนมือไม่อยู่ไม่นิ่ง

ก็แค่โดนเล่นหัวนิดหน่อยแต่กลับรู้สึกแบบนี้ทำเอาชนลุกไปทั้งตัวเลยแฮะ เป็นเพราะมือใหญ่และหนานั่นหรือเปล่า หรือเพราะสัมผัสของฝ่ามือหยาบๆ นั้นนั่นแหละ อย่างไรก็ตามตอนนี้ผมไม่ค่อยกลัวแล้ว แต่ไม่ใช่เพราะรู้เรื่องราวของอีกฝ่ายหรอกนะ คนละครณีกันกับอูจิมินเลยละ

รูปลักษณ์ภายนอกไม่ได้บ่งบอกถึงนิสัยของเจ้าตัวลีนะอิม เพราะเขาดูจะต่างออกไปนิดหน่อย ว่าแต่...ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ เหมือนจะแตกต่างกับที่บรรยายไว้ในนิยายว่าเป็นคนชอบพูดจาข่มขู่ ทุกคำที่พูดออกมามักจะเป็นคำพูดหยอกล้อที่น่ากลัวและเชือดเฉือน แต่แท้จริงที่อยู่ตรงหน้าผมตอนนี้ถึงจะพูดจาหยาบคายไปบ้างแต่ก็อยู่ในระดับปกติทั่วไป ถึงแม้ว่าจะเพ็งซ่อมคนมาเมื่อไหร่ก็เถอะ

การที่ตัวละครแตกต่างกันไปจากในนิยายคงจะไม่ได้เป็น
สัญญาณเตือนที่บอกว่าเนื้อเรื่องจะเปลี่ยนไปหรือไม่ใช่ใหม่...
ความสงสัยและไม่สบายใจที่ฝังลึกอยู่ข้างในเหมือนจะระเบิด
ออกมา ผมเริ่มรู้สึกว่ชีพจรเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนทนนิ่งเฉยกับ
ความกระวนกระวายใจไม่ไหว จึงใช้เล็บที่ปล่อยไว้จนยาวจิก
ที่ต้นแขนของตัวเอง

“ทำไมทำหน้าเหยเกือกแล้ว”

ผมอยู่ของผมเฉยๆ ทำไมต้องถามอะไรแบบนั้นแล้วแต่ะ
ที่ข้างแก้มเบาๆ ด้วย เมื่อสบตากับแทซองเจที่โน้มตัวลงมา
สังเกตเห็นหน้ากัน ความกังวลที่เหลืออยู่ก็มลายหายไป ผู้ชาย
คนนี้ไม่ใช่แทซองเจที่เคยรู้จัก ไม่ใช่แทซองเจที่อยู่ในนิยาย
เล่มสอง ไม่ใช่คนที่ป็นนักเลงชั่วๆ คนนั้น อย่างบอกนะว่
หลังจากนี้จะมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นเลยทำให้เขาเปลี่ยนไป
เป็นคนแบบที่เคยอ่านเจอในนิยายเล่มสอง? มันอาจจะป็น
แบบนั้นก็ได้ใช่ไหม

ขณะจมอยู่กับความคิขของตัวเอง จู่ๆ อีกฝ่ายก็ยกมือ
ขึ้นมาดีดที่ปลายจมูกผมเบาๆ

“โ้ย!”

ผมจับจู่คนที่เจ็บจี๊ดแล้วมองอีกฝ่ายอย่างงงๆ ก่อนแทชองเจจะพูดขึ้นมา

“มีคนอยู่ข้างหน้าแล้วทำไมถึงชอบนั่งเหม่อ”

ผมหลบสายตาที่จ้องเขม็งแล้วพืดพุดอยู่คนเดียว ก่อนจะเหลือบมองแทชองเจเพราะไม่กล้ามองเขาตรงๆ เฮ้อ เจ็บชะมัดแรงโคตรเยอะเลย เหมือนจะเจ็บขึ้นเรื่อยๆ ด้วย เดี่ยวก่อนสิทำไมถึงมาทำร้ายคนที่อยู่เฉยๆ ละ หน้าตาก็ออกจะดูดี ตอนนั้นก็ดูปกติมากๆ ด้วย แทชองเจนี่มันแทชองเจจริงๆ เลย

“เอาโทรศัพท์มา”

หลังจากที่มองผมอยู่พักหนึ่งแทชองเจก็ยื่นมือมาโทรศัพท์โทร ผมไม่พอใจอยู่เจียบๆ ก่อนจะส่งให้อย่างลืမ်ตัวอีกฝ่ายรับไปพิมพ์เบอร์โทรศัพท์อย่างเอาแต่ใจ

“ติดต่อมาด้วยละ”

ผมตกใจจนแทบหยุดหายใจ รู้สึกลังเลจนเกิดความเจียบแปลกๆ ขึ้นมา ก่อนจะตัดสินใจถามออกไป

“เอ่อ ทำไม...”

“ทำไมอะไร”

แทชองเจหยุดพูดไปครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มออกมาอย่างสบายใจ

“เพราะช่วยฉันเอาไว้แบบนี้ ก็เลยอยากขอบคุณนะสิ เดี่ยวจะเลี้ยงข้าวสักมื้อแล้วกัน”

ผมที่เหม่ออยู่ตั้งสติได้ทันทีเมื่อนิ้วหัวแม่มือของอีกฝ่ายลูบที่ปลายจมูก

“แปลกแฮะ ก็ไม่ได้ดีดแรงสักหน่อย”

“ครับ?”

“ตอนนี้นายเป็นรูดอล์ฟไปแล้วรู้ไหม”

“ครับ?”

เอ่อ...คือมัน...นี่มันคืออันนั้นไม่ใช่หรอ เขาเรียกว่าอะไรนะจิบ?

ให้ตาย ผมเผือกตัดสินตัวเองตอนที่รู้สึกประทับใจช่างใน ไม่ใช่ในอนาคตแต่เป็นตอนนี้ที่ผมต้องคิดให้รอบคอบ ในนิยายเล่มสองแพชองเจเข้าหาซอชิงวอนครั้งแรกด้วยการทำดีด้วยแบบนี้แหละ แต่หลังจากนั้นก็เริ่มถูกรังแกซอชิงวอนอย่างต่อเนื่อง

แม้ตัวแพชองเจเองจะคบหากับผู้ชายอยู่แล้วแต่ก็ยังพร่ำบ่นใส่ซอชิงวอนว่าเขาแข่งกระด้างและไม่น่าสัมผัส พุดจาตากถางว่าเจียบและเรียบร้อยจนน่าเบื่อ พุดใส่หน้าแบบนี้แล้วยังเปรียบเทียบเขากับอูจีมินจนซอชิงวอนเสียความมั่นใจในตัวเองไปเลย

ไฉน...ทำไมผมถึงอ่านนิยายช่วงนี้อาจละเอียดขนาดนี้ละ ผมจำเรื่องเกี่ยวกับแทซองเจได้แม่นยิ่งกว่าเรื่องของอูจีมินอีก รู้สึกเสียความมั่นใจขึ้นมาเลย และมันไม่ตลกสักนิด อย่างไรก็ตามตอนนี้แทซองเจยังไม่รู้จักอูจีมิน ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้คบกับซอชิงวอนที่ไม่ใช่สเป็กหรือ แต่ทำไมอีกฝ่ายถึงดูสนใจกันล่ะ ผมไตร่ตรองถึงหลายๆ เหตุการณ์ด้วยใบหน้าเคร่งเครียด สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปมาข้อหนึ่ง

ผมตีความผิด มันไม่สมเหตุสมผลเลย แล้วต้องทำยังไงกับสถานการณ์นี้ล่ะ ผมกลืนน้ำลายลงคอ รู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่ตรงทางแยกของชีวิตที่ต้องเลือกเดิน...หรือช่างมันไปได้ไหม หากเลือกไปแล้วทำให้นิยายเล่มสองเกิดความวุ่นวายขึ้นมาจะทำยังไงล่ะ แต่ถ้ามันเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดเอาไว้แล้วผมจะต้องทำอะไรอีกล่ะ ระหว่างที่กำลังวุ่นวายใจก็ได้ยินเสียงแจ้งเตือนจากที่ไหนสักแห่ง อ้อ จากโทรศัพท์มือถือของแทซองเจนั่นเอง ผมแอบเห็นหน้าจอโทรศัพท์แสดงชื่อของมุนคยองรก

แทซองเจจับนิ้วผมไปกดรับสายแล้วเริ่มบทสนทนา

ผมมองโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่ถูกยึดไว้เป็นตัวประกัน พลางกลอกตากับสถานการณ์คลุมเครือที่ต่อให้อยากจะหนีไป

ก็ทำไม่ได้ และต่อให้ได้ยินสิ่งที่คุยกันก็เหมือนจะไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร

ว่าแต่ แทของเจอายุเท่าไรนะ ผมลอบมองไปหน้าที่ตั้งดูตาสายตาของอีกฝ่ายขณะกำลังคุยด้วยท่าทางสบายๆ พลังคำนวณอายุไปด้วย ซอชิงวอนอายุยี่สิบปี อุจิมินดรีบเรียนไปซึ่งจริงๆ ต้องอยู่ปีสาม ถ้านั้นแทของเจกึคงจะอายุยี่สิบแปด

เดี๋ยว!

เดี๋ยวนะ...ถ้าอย่างนั้นตัวผมอายุเท่าไร

ใจผมหล่นวูบ ซอชิงวอนอายุยี่สิบ ส่วนผม...ผม...ซีพจรเต้นถี่รัว มันเต้นตึกตักเร็วขึ้นเรื่อยๆ ไม่ได้...จะกลัวไม่ได้ ผมผีนึกมือที่มีเล็บยาวมาจับที่ต้นแขนอย่างรุนแรง

ผมจดจ่ออยู่กับอาการเจ็บแปลบตรงต้นแขนที่ถูกข่วนเพื่อตั้งสติเอาไว้ หากหวาดกลัวมากกว่านี้คงไม่ดีแน่ แถมตอนนี้ก็สร้างมาแล้ว ไหนจะยังอยู่ในสถานการณ์ชวนเครียดอีก หากรู้สึกไปมากกว่านี้มีหวังเลือดไหลออกมาอีกแน่ๆ

ไม่มีปัญหาอะไร ผมพยายามสะกดจิตตัวเองทั้งที่ตัวสั่นทึ่มเพื่อให้ใจสงบลง ในกระเป๋ามีแล็ปท็อปอยู่ผมสามารถหยิบมาเปิดอ่านได้ เพราะในนั้นมีคความทรงจำที่เด่นออกมาจดเอาไว้อยู่

ถึงจะบรรเทาความรู้สึกไม่สบายใจไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็ช่วย
ปลดปล่อยผมได้

ไม่เป็นไร ทำใจให้สงบแล้วค่อยๆ ตรวจสอบดู แล็บที่อบ
ไม่ได้หนีไปไหน ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน ไว้แยกกับแทชองเจแล้ว
ค่อยอ่านตอนนั้นเถอะ ค่อยๆ อ่านไปช้าๆ ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร...

“อู๊บ”

ผมรู้สึกเสบคอเพราะของเหลวที่ดีขึ้นมา รีบยกสองมือ
ปิดปากเอาไว้แต่เลือดก็ไหลย้อนออกมา

“อ้อก แค็ก”

ยิ่งไอเลือดก็ยิ่งไหลออกมาไม่หยุด ผมไอรุนแรงเสียงจน
ไม่น่าแปลกใจถ้าหัวใจกระเด็นหลุดออกมาจากปาก แทชองเจ
ที่กำลังคุยโทรศัพท์ได้ยืนเสียงไอก็หันมามองผม ก่อนจะวางสาย
แล้วรีบรุดเข้ามาดู

“เฮ้ย เวอร์เฮ้ย ทำไมนายเป็นแบบนี้เนี่ย”

แอ่งน้ำสีแดงที่เจ็งบอง นอกจากเลือดที่ขย้อนออกมา
ก็น่าจะมีเหล้าที่ดื่มเข้าไปด้วย ผมเสบจมูกไปหมด ไม่ว่าจะเจ็บคอ
แค่ไหน ไม่ว่าจะไอออกมาอีกกี่ครั้งเลือดก็ยิ่งไหลออกมาไม่หยุด
เหมือนน้ำหน้าจะลดลงในฮวบเดียวได้เลย

ร่างกายของผมเสียสมดุลจนโชนะ ทว่ากลับรู้สึกถึงความอบอุ่นบริเวณท้ายทอย ฝ่ามือหยาบกระด้างประคองคางของผมไว้ ความรู้สึกปลอดภัยที่เข้ามาโอบล้อมทำให้น้ำตาเอ่อคลอ จนต้องมองข้ามบางสิ่งบางอย่างไปอีกครั้ง

“ไม่ ไม่เป็นไรครับ ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร”

ใช่แล้ว ระดับนี้ยังไม่ถือว่าแปลกอะไร เทียบกับตอนที่ผมกลัวจนแพนิกครั้งแรกแล้ว ครั้งนี้ถือว่าเล็กน้อยมาก ตอนนั้นผมอ้วกออกมาเป็นเลือดเยอะมากจนถึงขั้นต้องให้เลือดเลยด้วยซ้ำ ผมถ่มเลือดที่อยู่ในปากออกมาด้วยความรู้สึกที่ไม่ค่อยดีนัก

แทชของเจชมวดคิว่มุ่อย่างไม่พอใจ

“ใครมาเห็นแบบนี้ก็ต้องคิดว่าป่วยหนักกันทั้งนั้น เลือดไหลเป็นกะละมังขนาดนี้ยังจะบอกว่ามันไม่แปลกอีกหรือ”

“ก็แค่อาจจะดื่มเหล้าเยอะเกินไปนะครับ...”

“ไม่ได้มีเศษอาหารออกมาด้วยซ้ำ จะเป็นแบบนี้ได้อย่างไร”

“คือว่า ผมยังไม่ได้กินข้าวเย็น...”

มันไม่ใช่ข้อแก้ตัวแต่เป็นความจริง ผมพยายามอธิบายส่วนแทชของเจก็ทำเพียงเล็กน้อยขึ้นข้างหนึ่ง ผมไม่ได้พูดผิดสักหน่อย ครึ่งหนึ่งเป็นเลือดครึ่งหนึ่งเป็นเหล้า ก็ถูกแล้วนี่...

“จะบ้าตาย นี่ นายนะเช็ดปากก่อนอย่างแรก”

อีกฝ่ายมองหน้าผมอย่างปวดหัวแล้วหันไปรื้อกระเป๋าหยิบน้ำแร่กับทิชชูเปียกออกมาขัดใส่มือ ผมกลั้วปากพลางเช็ดมือชุ่มเลือดอย่างเหม่อลอย ทั้งๆ ที่เมื่อกี้เพิ่งต่อยตีกับคนพวกนั้นอย่างไร้ความปราณีมาแท้ๆ แต่กลับเป็นห่วงคนอื่นเพราะเห็นเลือดเนี่ยนะ ผมเจอด้านที่ไม่คาดคิดของแพชองเจอีกแล้ว

“เช็ดพื้นทำไม ยังไม่สร้างเมารี่ไง”

“ถ้ามีใครมาเห็นเข้าจะตกใจเอานะครับ...”

“ทำอะไรแปลกๆ อีกแล้ว แค่วาดน้ำก็พอ”

ผมหยุดเช็ดเลือดบนพื้นด้วยทิชชูเปียก ก่อนจะเทน้ำที่เหลืออยู่ครึ่งขวดลงไป น้ำตาที่ไหลออกมาตามสัจชาตญาณหยดลงบนพื้นที่เงืงนองไปด้วยน้ำ

“ลุกขึ้นมา”

“ไม่เอาครับ คือผม...”

“เฮ้ย ไอ้หนู”

แพชองเจเงี้ยวหน้าด้วยความหงุดหงิดราวกับรำคาญใจนักหนา

“อย่าให้ต้องพูดซ้ำได้ไหม”

ผมรีบพยักหน้าด้วยความตกใจ หัวใจเต้นกระหน่ำรุนแรงอีกครั้ง ผมคงจะบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่รู้สึกสบายใจเพราะรับรู้ได้ถึง

ความเป็นมิตรจากอีกฝ่าย ทั้งที่แค้นองเหมียวๆ ก็อยากจะวิ่งหนีไปแล้ว ถึงชาจะไม่ยอมขยับ ผมก็จะหนีไป ความกลัวย้อนกลับมาอีกครั้ง แทชองเจตอนหายใจก่อนเก็บของใส่กระเป๋าให้ แล้วลุกขึ้นพร้อมสะพายกระเป๋าเอาไว้บนไหล่ข้างหนึ่ง ทั้งที่มีมืออีกข้างยังประคองท้ายทอยของผมไว้

ผมลุกยืนแล้วเดินตามอีกฝ่ายไป ไม่รู้ว่าเพราะเขาเดินเร็วหรือช่วงขากว้างกันแน่ ตอนที่รู้สึกเหมือนจะถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลังชาถึงได้หันกลับมาจับมือผมไว้ แม้มผมจะลูกลี้ลุกลน แต่แทชองเจก็ไม่ได้เดินช้าลงหรือหันมามองกันเลย ไซ้แล้วละ นี่แหละแทชองเจของแท้ แต่ทำไมคนไร้ความสามารถอย่างเขาถึงสะพายกระเป๋าให้แล้วยังประคองหัวผมด้วยละ

“เป็นหมาหรือไง เลิกทำเสียงหอบแฮกๆ แล้วขึ้นไปซะ”

ตรงจุดที่พวกเรามาถึงมีรถยุโรปสีดำจอดอยู่คันหนึ่ง ผมรู้ว่าถ้าขึ้นไปแล้วจะถูกพาไปที่ไหนจึงสายหัวปฏิสเทธ อีกฝ่ายหน้าหงิกด้วยความไม่พอใจ

“บอกให้ขึ้นไปไง”

ผมไม่ได้ยอมก้าวขึ้นรถอย่างสงบเสถียรเพราะกลัวหกรอกนะ แต่เพราะรู้ว่าแม่จะขัดขึ้นอยู่ตรงนี้นั่นก็ไม่ได้ช่วยอะไรขึ้นมาเลย ลักนิตต่างหาก...

ภายในรถอบอุ่นกว่าข้างนอกมาก แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกเหมือนจะมีเมื่อก่อนแล้ว ผมถนัดคอกที่รู้สึกเจ็บจี๊ดและร้อนขึ้นมาจู่ๆ แทชองเจก็ขยับเข้ามาใกล้ ผมรีบหลับตาปีตัวเกร็งทันที ก่อนลืมตาขึ้นมามองว่าอีกคนทำอะไร อ่า...เอ่อ ที่แท้ก็คาดเข็มขัดนิรภัยให้ตัวเอง

“คาดหวังอะไรอยู่ถึงได้หลับตา?”

“ไม่ใช่แบบนั้นนะครับ”

ใบหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาทันที ผมรีบส่ายหน้าอย่างร้อนรน ไม่รู้ว่ามันตกลงตรงไหน แทชองเจถึงทำหน้าที่หยอกล้อกันก่อนจะปรับเบาะให้เอนลงโดยที่ผมยังไม่ทันตั้งตัว

“...”

“...”

ผมกลั้นหายใจเมื่อลมหายใจอีกฝ่ายรินรดอยู่บริเวณแก้มนะ...นี่มันโคตรใกล้เลย ไหล่ทั้งสองข้างเกร็งขึ้นเพราะรู้สึกเขินมากกว่าตกใจ แทชองเจทำหน้าที่จริงจังก่อนโน้มตัวลงมา

“เด็กอายุยี่สิบเป็นแบบนี้กันหมดเลยไหม แต่ฉันว่าเหมือนจะไม่ได้เป็นแบบนั้นนะ”

ใบหน้าของอีกฝ่ายที่อยู่ในระยะใกล้ทำเอาผมแทบหยุดหายใจ ประโยคที่บรรยายถึงแทชองเจในนิยายบอกว่ายังไง

นอกจากน่ากลัวกับป่าเถื่อนแล้วมีอะไรอีกนะ บทบรรยายที่เคยอ่านลอยขึ้นมาทันที...ไบพ่น้ำหล่อเหลาที่ให้ความรู้สึกเหมือนจมอยู่ในห้วงความคิดอันเลื่อนราง รอยยิ้มที่ทำให้หัวใจสั่นไหว เป็นคำอธิบายที่ถูกต้อง...ผมพยักหน้าเห็นด้วยโดยไม่รู้ตัว

“ถึงมันจะยากที่ต้องหักห้ามใจไม่ให้คิดเรื่องลามกตอนเห็นฉันอยู่ตรงหน้า แต่ก็ช่วยอยู่อย่างสงบเสงี่ยมเอาไว้วันะ ถ้าทำเลือดเป็นรกละก็ ฉันไม่เอาไว้นะ”

“ครับ...ครับ”

ถึงจะพูดแบบนั้น แต่แทซองเจก็เป็นหนุ่มหล่อกระซากใจเหมือนที่บรรยายเอาไว้จริงๆ นั่นแหละ รุนแรงจนอันตรายต่อหัวใจ สุดท้ายหลังจากก้มมองหน้าผมและปรับเบาะคืนให้เหมือนเดิมแล้ว เขาก็กลับไปประจำที่ของตัวเอง

ขอร้องเลยนะ ถ้าจะเข้ามาใกล้ละก็ช่วยส่งสัญญาณเตือนกันหน่อยเถอะ ผมกิริตร้องอยู่ในใจก่อนหันไปมองนอกหน้าต่าง ถึงจะรู้ว่าวิวยามค่ำคืนที่รถแล่นผ่านไปนั้นสวยงามแค่ไหนแต่มันก็ไม่ได้น่าสนใจมากขนาดนั้น เพราะผมมัวแต่นั่งมองไบพ่น้ำด้านข้างของแทซองเจผ่านเงาสะทอนบนกระจกหน้าต่าง และผมก็ไม่ได้ถามอีกฝ่ายด้วยว่าเรากำลังไปที่ไหนกัน